

Desen de EUGEN TARU

99-1-95

ANUL XVI • Nr. 16 • 31 AUGUST 1964 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

IDEOLOGUL BURGHEZ:

— Eu scriu liber, izolat în cuibul meu!

— Îți mai aduci aminte ce e în lada asta?..
— Da. Agregatul cel nou.

Desen de A. POCH

O bună bucată de vreme am lucrat în minister. Chiar în acea perioadă însă am contractat o tuse convulsivă. Medicul mi-a recomandat o schimbare de climă. Cu mari, chiar foarte mari greutateți, am primit transfer pe post de merceolog-șef la o mică fabrică — aparținând aceluiași minister — din provincie.

Ce producea acea fabrică? La drept vorbind nu știu dacă interesează prea mult. Observ chiar pe fața dumneavoastră altă întrebare: cum e cu tusea convulsivă? Nu? Deci să trecem peste acest amănunt și să intrăm în subiect.

Într-o sâmbătă dimineața am fost chemat de tovarășul director:

— Uite de ce te-am convocat — mi-a spus el. Eu, împreună cu întreaga conducere, astăzi, mâine și poimîine trebuie să participăm la o consfătuire. Chiar acum plecăm la regiune. Pentru luni însă s-a anunțat un control. Vine în inspecție cineva de la minister. Dumneata ai lucrat acolo, așa că te rog ocupă-te de povestea asta.

— Lăsați pe mine, tovarășe director.

— Trebuie să vă mărturisesc sincer că demult doream eu să se

ivească un prilej în care să scoț în relief calitățile mele organizatorice. Cum a plecat directorul am și trecut la treabă.

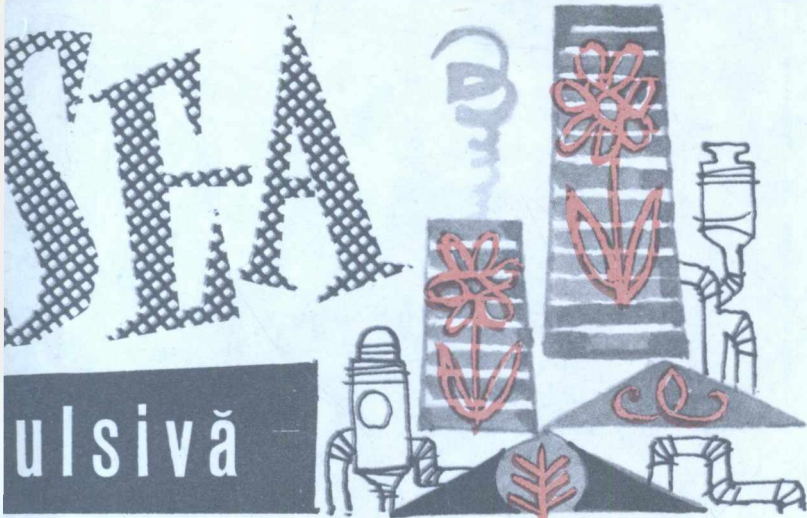
În fabrica noastră predomină genul frumos. Am format imediat o comisie și, împreună cu ea, am organizat un concurs fulger de frumusețe. Astfel, am recrutat un număr de femei una mai frumoasă decât alta. Am luat legătură cu președintele cooperativei „Igienă” din localitate, s-a semnat un contract în care s-a asigurat costul tuturor femeilor din fabrica noastră pînă luni dimineața la ora 6,45. Am organizat apoi un concurs de fotogenie. Cooperativa „Prestarea”, secția fotografică mi-a făcut 1 127 de portrete „Sepia”, mărime naturală. Am făcut o alee a frunțășilor. Pe această alee am plantat 16 839 arbori și plante decorative, 1 823 060 fir de flori indigene și exotice, am montat 19 bănci pe care să se odihnească cei care vin să-i admire pe frunțăși. Am montat trei fntișe arteziene, o piscină, am schimbat cursul râului care taie în două orașul nostru. L-am deviat chiar

TUDOR MUȘATESCU

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE”

G — Cangur în jungla alfabetului.
Galben — Înșelat de nevastă.
Galenți — Dușumele care umblă cu picioare de om.
Gales — Privire cu zimbre.
Galop — Trap ambițios.
Gambetă — Jumătate de dovleac peste altul întreg.
Gene — Mironosițele ochilor.
Garderob — Bine îmbrăcat.
Garderobă — Loc rezervat pentru finisajurile de piese.
Garnitură — Friptură cu sindrofie.
Garoafă — Flăcar la ureche.
Gorilă — Cea mai bună dovadă că maimuța se trage din unii oameni.
Gheață — Apă răcită foc.
Ghicitoare — Persoană care vede, prevede și străvede cât ești de prost.
Ghem — Cel mai mare sforar din lume.
Gherlă — Dă tu.
Ghetre — Ciorapi care se poartă peste ghetre, dar cu căputa în ele.
Ghid — Individ care ghicește imediat unde vrea el să mergi.
Ghidon — Dirlogi la bicicletă.

Ghinion — Norocul altora.
Glorie — Vine brusc și dispare treptat.
Girafă — Animal mai presus decât el.
Ger — Unul care te lasă rece.
Gondolă — Birjă cu lopeți la roate și cu calul tenor.
Ginere — Candidat de-o seară la coroană de împărat bizantin.
Gafă — Se face atunci cînd vrei s-o repari.
Găină — Port ilegal de aripi.
Gaură — Nimic, împrejmuit bine.
Grelere — Cîntăreț de inimă albastră, pe țitere de lună.
Grija — Gînd cu sprîncenele încruntate.
Gargară — Lichid care face gît.
Gălușcă — Nod în cratiță.
Ghiont — Cot care face cu ochiul.
Ghiol — Copilul lepădat al mării.
Ghișeu — Să ai-să iei.
Ghitară — Bărbiera din Sevilla.
Gigă — Filozof român profund dar adînc.
Glonț — Unul care fuge ca din pușcă.
Gînd — Globe-trotter. (sau) Ocolul pămîntului la domiciliu.
Gloabă — Cal care trage... la salam.

prin mijlocul aleii frunzașilor. Secția „Decorativa“ de la cooperativa „Prestarea“ mi-a confecționat 865 de pancarte cu textul „Bine-ați venit!“. Am împrumutat de la întreprinderea vecină 132 de artiști instrumentiști (suflători) și am angajat provizoriu pe cel mai bun dirijor de fanfară. Zidurile fabricii au fost vopsite în culori vii, plăcute ochiului. S-au turnat 1 643 m.p. asfalt prin curtea fabricii. În locul geamurilor sparte am pus vitralii. Camera de oaspeți am împodobit-o cu picturile celebrilor Rembrandt, Rubens, Van Dyck, pe care le-am împrumutat de la muzeul Bruckenthal din Sibiu.

Luni dimineața, la intrarea schimbului, personal m-am ocupat de organizare. Femeile recrutate cu ocazia concursului de frumusețe le-am așezat la mașinile și benzile transportoare care erau amplasate mai la vedere. Bărbații mai puțin prezentabili și nebărbieriți i-am trimis acasă. Porcului i-am dat o uniformă și șapcă nouă. La stația de amplificare am dat dispoziție să se pună

discuri numai cu muzică ușoară, care a fost premiată la concursul de la Mamaia.

După ce totul a fost pus la punct, am făcut o repetiție generală. Virlan, prezentatorul brigăzii artistice, a jucat rolul musafirului de la minister. A intrat pe poartă. Portarul cu maximum lui de vigilență s-a postat în față. I-a cerut legitimația și, după ce a observat cine e, i-a zîmbit binevoitor și a dat telefon după mine. L-am luat eu în primire și am dat o raită cu el, întâi pe aleea frunzașilor, apoi prin secții. Repetiția a ieșit formidabil.

În jurul prînzului, în fața fabricii a stopat o mașină. A coborît din mașină chiar ministrul adjunct. Ce credeți? Toată munca mea s-a dus de ripă. Adjunctul venise să analizeze munca acestei fabrici. A trimis mașina după director.

Rezultatul? După ședința de analiză, nu știu de ce, directorul și cu mine, am contractat din nou cîte o tuse convulsivă. Medicul ne-a indicat o schimbare de climă.

Medicii noștri nu sînt în stare să vină de hac acestei boli?

Muni Confrate CHIRURG

— Prefață la un volum
de chirurgie satirică —

*Tovarășe chirurg, l-ați învățat
Pe subsemnatul, publicist satiric,
Să vadă unde-i punctul infectat,*

*Să-și stăpînească simfămintul liric
Cînd pune mîna ferm pe bisturiu,
Să nu trateze ulcerul empiric,*

*Și să-ndrăgească organismul viu
Cu frenezie și devoțiune
Atîta timp cît nu e prea tirziu.*

*Cunosc dictonul vostru care spune:
„Milosul e un prost operator
Ce din delicatețe te răpune“.*

*Într-adevăr, găsesc îngrozitor
Să nu tai nasul care se dezvoltă
Ezagerat de-asupra tuturor*

*Ca un tentacul spre cereasca boltă
Din milă pentru bietul îngimfat
Fudul de sine pînă la revoltă.*

*De-asemena socot neindicat
Să vezi o mîna acaparatoare
Și să n-o amputezi imediat*

*Spre șolosința celui care-o are
Indiferent dacă-operațiunea
Ezecută doare, sau nu doare;*

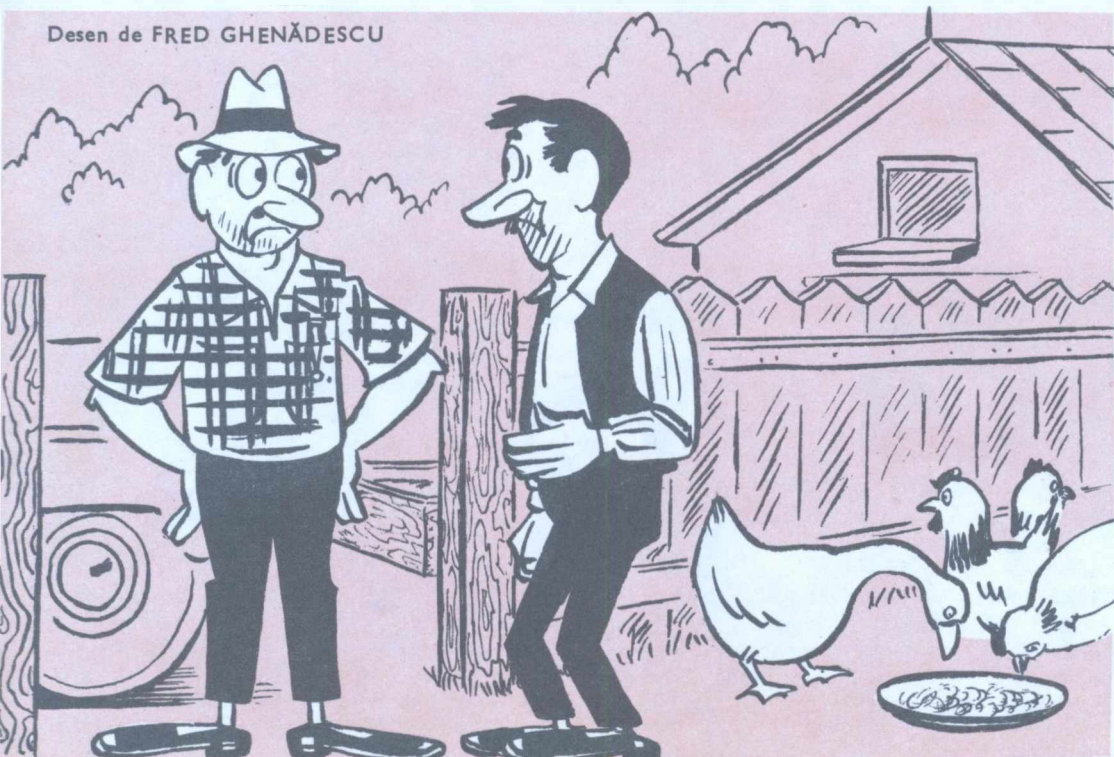
*Cam astfel se prezintă chestiunea
În chirurgie ca și în umor
Cînd ne pricepem bine misiunea.*

*Vă sînt foarte recunoscător
Că din exemplul vostru m-am ales cu
Soluții clare pentru viitor.*

Al dumneavoastră,

MIRCEA PAVELESCU

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Adică, d-ta n-ai aflat că ne livrați păsări slabe și prost îngrijite?
— Ba da! Dar nu știam că vreți păsări grase și bine îngrijite.

Desen de PĂMPILIU DUMITRESCU

SCURTISIME

Şeful meu îmi dă un teanc de dosare să le rezolv pînă mîine. Protestez timid:

— Nici Roma nu a fost construită într-o singură zi.

— Se poate! îmi răspunde el cu răceală. Dar de construcţia Romei nu am răspuns eu.

★

Era atît de amabil cu nevastă-sa, de parcă atunci ar fi acostat-o pe stradă.

★

Sugestie pentru edituri: să plătească pe unii autori după numărul de pagini nescrise.

★

— Ce bine-ar fi dacă aş avea numai doi-trei prieteni ca Dimache!

— Dimache? Pisălogul ăla?

— Da.

— Şi-ţi doreşti doi-trei prieteni ca el?

— Da. Pentru că am vreo zece.

★

Vorbea atît de mult încît, la un moment dat, l-am rugat să-şi ia cuvintele de pe mine.

★

De pe urma gunoiului se poate trăi foarte confortabil, cu condiţia să fii muscă.

★

Viorica stă atît de mult la telefon povestind ce i s-a întîmplat încît mă întreb unde găseşte timpul să i se mai întîmple ceva.

★

Există oameni cu care nu te poţi purta decît în două feluri: ori eşti amabil cu ei ori eşti sincer.

★

Cei mai experţi în materie de căsătorie se consideră celibatarii.

★

Are o faţă atît de mototolită

încît îţi face impresia că a dormit în ea.

★

În căsnicie, Fănică aplică reguli foarte stricte:

— Nu ascund nevesti-mi nimic din ce ar putea să afle singură.

★

— Sînt gata să mor pentru principiile mele! declară Veniamin.

Îl cred. În conformitate cu aceste principii nici n-ar putea trăi.

★

Poţi fi sigur că mai mult ca sigur e mai puţin sigur decît sigur.

★

Acum un an Valeriu s-a cufundat în gînduri şi de atunci n-a mai ieşit la suprafaţă.

CITEVA ZICALE NIȚELUȘ MODIFICATE:

Omul sfințește blocul.

★

Vorba dulce mult aduce uneori cu linguşeala.

★

Spune-mi cu cine te însoțești ca să le spun cine ești.

★

Dintre două rele, alege-o pe cea mai frumoasă.

★

Nu lăsa pe mîine ce-ai lăsat de ieri pe azi.

★

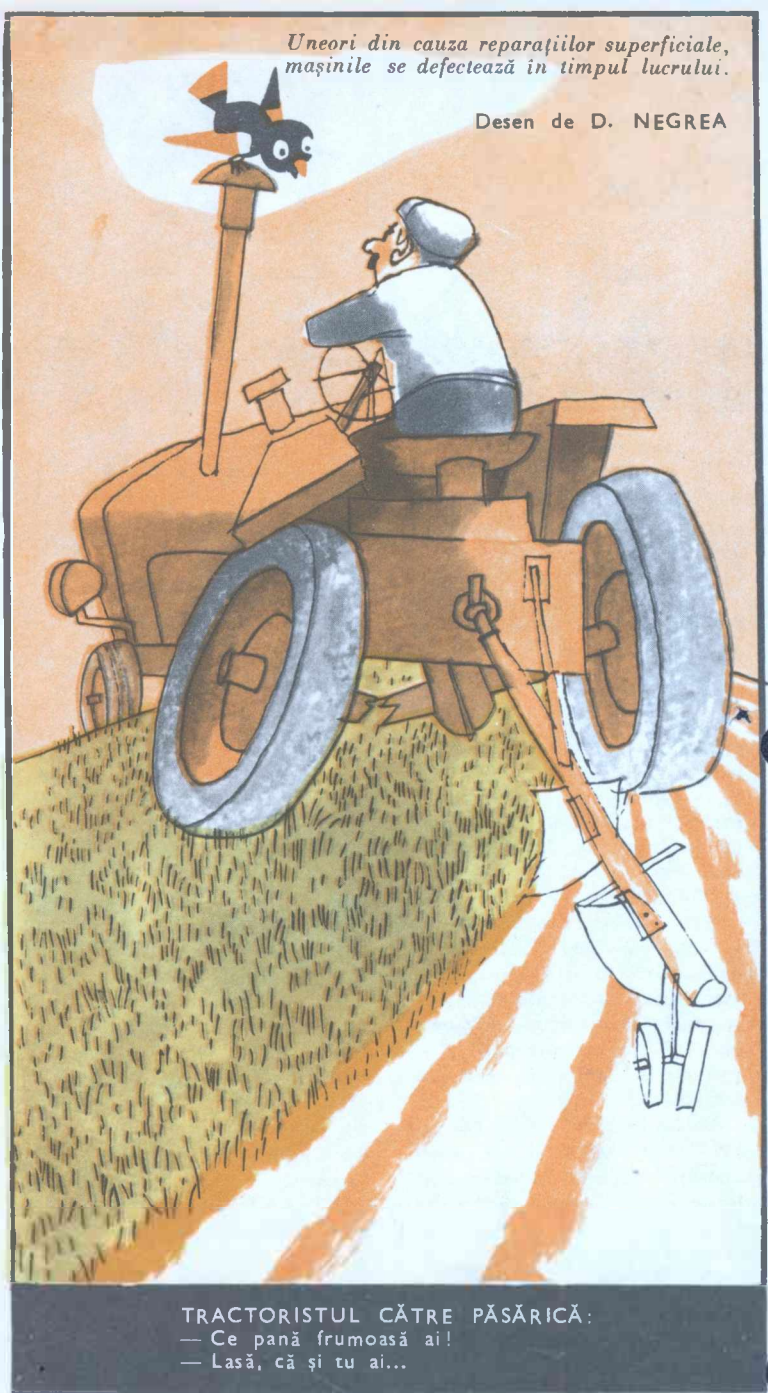
Așchia nu sare departe de pom. Dar uneori îi vine pomului să sară departe de așchie.

★

Motto motociclist: drumul spre infern e pavat.

Uneori din cauza reparațiilor superficiale, mașinile se defectează în timpul lucrului.

Desen de D. NEGREA

TRACTORISTUL CĂTRE PĂSĂRICĂ:

— Ce pană frumoasă ai!

— Lasă, că și tu ai...

Cronică rimată

G
U
L
I
V
E
R

D
O
Ș
T
E
F
A
N
T
I
T
A

Ce mare-i Guliver printre pitici!
Atunci cînd se agită și cînd țipă
Încemenește chiar sprintăra clipă,
Nu-i intră-n voie nimeni la servicii!

Arhiva e împărăția sa
Iar cine vine, trebuie s-aștepte
Cînd Guliver coboară de pe trepte,
Cînd, în sfîrșit, începe a lucra...

Cu glasul dur ca și o buturugă
E neîndurător la orice rugă,
El spune: „Treci și mîine pe aici!”

Apoi închide repede ghișeul
Și cască lung și plictisit ca leul...
Ce mare-i Guliver printre pitici!

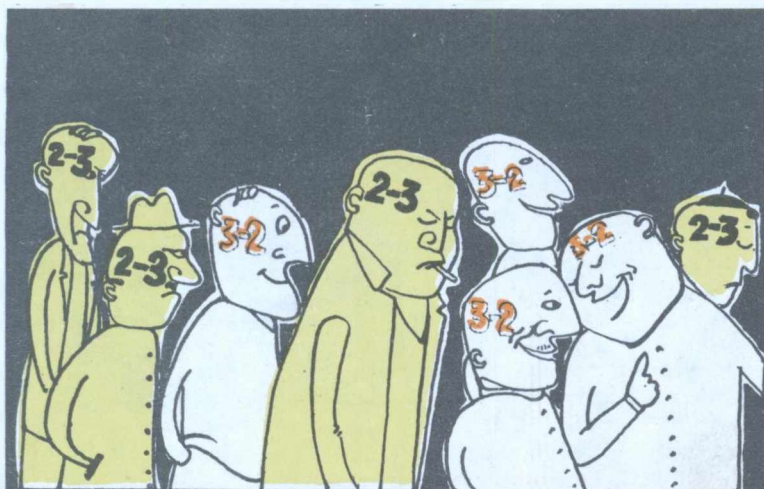
★

Ce mic e Guliver printre uriași!
Îl cheamă-acum tovarășul adjunct
Și-a devenit deodată cit un punct,
Aleargă, a ajuns din cîțiva pași...

Surisul lui acum e numai miere
Și de pe haina șefului culege
O scamă, imaginară, se-nșelege,
Așa, doar ca să-i facă o plăcere...

Apoi cîtînd să fie mai în notă
Încearcă să plaseze-o anecdotă,
Dar șeful este dintre buclucași:

Îi spune că nu prea lucrează bine
Drept care el și mai mărunt devine...
Ce mic e Guliver printre uriași!

DUPĂ MECI

Desen de POPA VALENTIN

Miros să ai!

de SADI RUDEANU

Momentul I

STAMATE (intră în birou): Bună dimineața, Costică! Ce-i cu tine mă, ai dormit aici?

DUMITRIU: Mă întreb unde oi fi dormit tu, că iar ai pierdut conдика! Uite, ai întârziat 25 de minute! Du-te repede la Popescu! Te-a chemat!

STAMATE: Mă, eu șef de serviciu ca ăsta n-am mai văzut! Nici n-ai căzut bine din pat și te și ia în fabrică! Ce vrea? Pe chestia întârzierilor? E drept, am lipsit ieri de la ședința de analiză a muncii! Ieri mi-am scos o măsă!

DUMITRIU: Și cu întârzierile? STAMATE: Mai am eu măsele și pentru asta!

DUMITRIU: Cred că te cheamă mai ales pentru situația pe care trebuia s-o predai săptămîna trecută! Și cred că nici prea bine dispus nu e!

STAMATE: Da' ce-l doare? DUMITRIU: L-a criticat ieri în ședință! Directorul!

STAMATE: Hoopaaa!... Ia să ne așezăm, că asta-i ceva nou! Zici că l-a criticat directorul?

DUMITRIU: Da. STAMATE: Și a tras tare? DUMITRIU: A tras ceva!

STAMATE: E clar! „Domnul“ Popescu scriștie! „Domnul“ Popescu a luat-o pe coajă. Să mă mai scuze „domnul“ Popescu! Pe „domnul“ Popescu nu-l văd bine! Costică dragă, dai de băut. Ești virtual șef de serviciu! La ora 3 sînt invitatul tău! Să nu mă refuzi, că mă supăr!

DUMITRIU: Pînă una-alta, te-a invitat Popescu! Du-te, că te așteaptă.

STAMATE: Să aștepte, că doar pe el l-a criticat, nu pe mine! Dar mă duc! Ard de curiozitate să văd cum arată un fost șef de serviciu care o să-mi fie coleg pe schemă!

DUMITRIU: Nu e fost, e actual! STAMATE: N-ai miros, Costică! Nu știi să te orientezi! Uite, vezi, nu trebuia să-mi scot măseaua ieri! Trebuia s-o păstrez pentru altă ședință!

DUMITRIU: Ce s-o păstrezi, că doar nu ți-ai scos-o!

STAMATE: E vorba de pretext, Costică! Pe ăsta trebuia să-l păstrez! Că dacă mi-aș fi scos chiar atîtea măsele cite am spus pînă azi că mi-am scos, trebuia să-mi fi pus pînă acum trei proteze și să le fi scos și pe alea. Ceau baby! Mă duc la el!

Momentul II

STAMATE: Vă ascult, tovarășe Popescu!

POPESCU: Bună dimineața, tovarășe Stamate! Uite acolo un scaun! Stai!

STAMATE: Eu stau, să vedem alții dacă o să mai stea (se așază).

POPESCU: Nu înțeleg? Ce vrei să spui?

STAMATE: Că ăsta e singurul scaun din birou și dacă o să vină și alții unde o să mai stea?

POPESCU: Aha!... (scoate o țigară) Ai un foc?

STAMATE: Eu n-am! Cred că dumneavoastră aveți un foc!

POPESCU: Nu, n-am, precis n-am, am uitat bricheta acasă! În sfîrșit! Tovarășe Stamate, să intrăm în fond! Ce facem, tovarășe Stamate?

STAMATE: Păi, pe mine mă întrebați? Doi ani nu m-ați întrebat ce facem și acum la strîmtoare mă întrebați pe mine? Dă și mie o țigară, șefule!

POPESCU: Poftim!... E adevărat că nu prea te-am întrebat...

STAMATE: Deci, recunoașteți! POPESCU: Da! Dar uitate că te întreb acum: ce facem, că așa nu mai merge!

nevoie, să știi că sînt mormînt! Numai să nu-mi vii tot cu măsele, că e monopolul meu! Fă-ți rost de un picior, un rinichi, caută ceva care să se inghită!

POPESCU: Azi îmi vorbești cam în șarade! Hai să revenim la oile noastre! Ce facem cu situația dumitale?

STAMATE: Situația mea? Asta-i bună! Vezi de a dumitale, frățioare, că eu sînt tare!

POPESCU: E vorba de situația de materiale! Trebuia s-o predai de o săptămîină!

STAMATE: Situația de materiale?... Păi de asta-ți a, de, nene?

POPESCU: Îmi arde și era cazul să-ți ardă și dumitale! Și n-ai vrea să folosim un limbaj mai adecvat? Adică fără „șefule“, fără „frățioare“ și fără „nene“?

STAMATE: Lasă, tată, limbajul, asta te doare pe dumneata acum? Și pe urmă, dacă vrei fără „șefule“, cu asta sînt de acord! Dar eu mă

STAMATE: A, pentru moment! Era să zic c-ai scăpat ușor!

POPESCU: În sfîrșit! Uite mustrarea!

STAMATE: Lasă, nene, că te cred! Ce, o să mă apuc să te controlez acum?

POPESCU: Ce-i aia că mă crezi? Ia hîrtia!

STAMATE: Ce mă tot îndeși, domnule, cu mustrarea dumitale? Țineți-o! Mie îmi face rău lectura asta chiar cînd e pentru alții!

POPESCU: Dar nu e pentru alții, e pentru dumneata!

STAMATE: Ceeee?

POPESCU: Păi de asta am fost criticat! Că nu te-am ținut mai din scurt, că nu ți-am urmărit îndeajuns activitatea, că am fost moale, că n-am luat măsuri! Uite că a luat directorul! Ți-a dat mustrare scrisă! Situația pe care n-ai dat-o a pus capăt la toate! O ceruse directorul pentru minister! Ia-ți mustrarea și bagă-ți mințile în cap!

STAMATE: Dacă nu mai merge, nu mai merge, ce să-i faci? Nu știți proverbul cu ulciorul? Dar nu-i grav! S-au mai văzut cazuri! Și să știți că noi avem o cameră luminoasă, iar biroul lui Dumitriu e chiar la fereastră!

POPESCU: Ce am eu cu biroul lui Dumitriu?

STAMATE: Pe-al meu nu-l dau nici mort!

POPESCU: Dar nu ți-l cere nimeni, frate; n-am ajuns chiar pînă acolo! Stai liniștit la biroul dumitale, nu fi îngrijorat!

STAMATE: Eu ce să fiu îngrijorat, șefule? Țiu eu la dumneata, e drept, dar nici așa, să dau în icter de grija dumitale! Ha, ha, ha!

POPESCU: Am impresia că nu ne înțelegem!

STAMATE: Lasă, că o să ne înțelegem noi! Numai să-mi respecti măselele cînd voi avea vreo treabă în oraș! Și dumneata cînd o să ai

gîndeam că, mă înțelegi, pînă nu s-a dat pronunțarea să păstrăm ierarhia!

POPESCU: Să păstrăm buna cuviință, tovarășe Stamate! Și disciplina! Dumneata întârzi zilnic, lipsești nemotivat și nici nu-ți îndeplinești sarcinile în termen! Știi ce s-a discutat ieri în ședință?

STAMATE: Știu!

POPESCU: Și ce ai de gînd? STAMATE: Bine, dom'le, îți dau biroul meu! Treacă de la mine!

POPESCU: Ce tot îmi vii, tovarășe, cu biroul dumitale? Cine are nevoie de el? Dumneata știi că în ședință am fost aspru criticat?

STAMATE: Ce să-i faci? Te-ai delăsătorat, ai încasat!

POPESCU: Sigur că m-am delăsătorat! Uite am aici o mustrare scrisă!

STAMATE: Numai atît?

POPESCU: Pentru moment, nu-mai atît!

STAMATE: Asta e... pentru mine... da... exact... e numele meu.

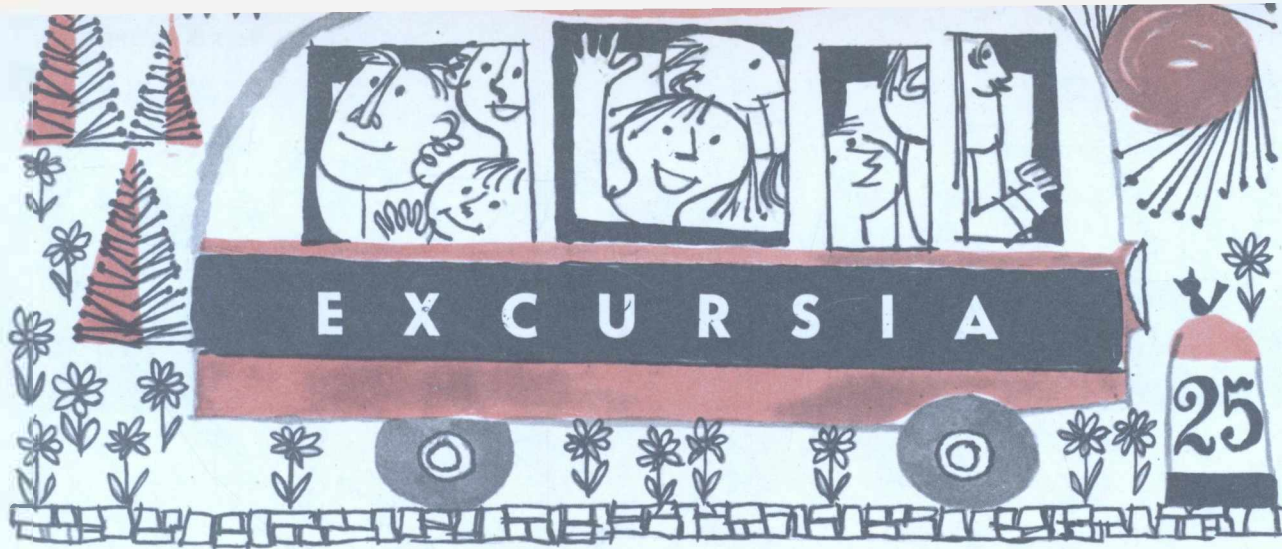
Ia uitate, frății... pardon... tovarășe șef... ia uitate cum se schimbă calimera... Vă cer iertare, nen'... asta... tovarășe Popescu, dacă am fost... știți cu limbajul... Am luat azi dimineața un Carbaxin și eu cînd iau Carbaxin... îmi ia limbajul... asta... mă ametește... acum însă o să mai iau unul... ca să-mi treacă... știți... cui pe cui se scoate... Ia uitate dom'le, mustrare scrisă... să trăiți... vă salut... ca să vezi! Unde dai și unde crapă...

POPESCU: Mă rog?

STAMATE: Zicale, tovarășe Popescu, zicale! Cine se scoală de dimineață uitate unde ajunge!

POPESCU: Nu, tovarășe Stamate! Cine „nu“ se scoală de dimineață...

STAMATE: Da, sigur... rectificăm... am plecat... pa și pusi... pardon... să trăiți!

de VALENTIN SILVESTRU

Ne-am hotărît tirziu să facem excursia, dar ne-am hotărît, totuși, și direcția a aprobat să plecăm cu autobuzul, cu condiția să-l piloteze tovarășul Pandele, șeful gara-jului și loțiitorul președintelui de sindicat. La 7 dimineața eram instalati toți treisprezece, adică zece adulți, doi copii și un cline. Fetița era foarte vioaie, dar băiețelul avea un aer incert din cauză că maică-sa îi lăsase plete și-l ținea într-un fel de fustanelă plisată cu franjuri ceea ce la prima vedere prilejuia oarecare nesiguranță asupra încredințării biologice din care făcea parte. Cățelul părea un morcov magnetic scăpat într-o ladă cu pilitură de fier, nu m-am putut dumiri niciodată pe unde lătra, era al dactilografei de la administrativ și n-a făcut nimă-nui nici un rău vizibil în tot timpul călătoriei.

— O pornim pe Valea Prahovei — anunță vesel, de la volan conducătorul excursiei — și ne oprim unde ne-o plăcea.

De bucurie începurăm să cîntăm mai multe cîntece pe mai multe voci și nu ne liniștirăm decît la ieșirea din oraș, cînd fiecare își căuta de lucru conform cu aptitudinile personale și înclinările sufletesti. Nu ploua; toată lumea vorbea despre asta și totuși nu voia să plouă. De aceea se însuflețiră convorbiri bilaterale. Am încheiat și eu una cu dactilografa. O văzusem într-un amurg, purtată de cline din copac în copac, ca un topograf conștiincios pus să jaloneze bulevardul în vederea alinierii și i-am amintit cu plăcere de împrejurare. Gicu, colegul de birou, cu care mă așezasem, fatal, alături, lăsase capul pe spetează și închisese ochii. Știam cum doarme: avea un somn agitat, în timpul căruia rostea versuri de Bolintineanu, dădea cu piciorul în perete și cerea fin, vișindu-se cal de căpetenie vizigotă. Astfel că, în timp ce schimbam complimente cu interlocutoarea, îl tot înghionteam ca să se păstreze măcar între trezie și vis. Apoi,

am încercat să citesc cartea de schițe a lui Gheorghe Brăescu.

După ce-am ieșit din Ploiești, tovarășul Pandele a pus o întrebare:

— Așadar, unde rămînem, fraților?

De-abia atunci s-a văzut că frații au fel de fel de păreri. Părerile se zburătăciră, se învălmășiră, se aprinseră, încrîncenîndu-se într-un vacarm infernal.

— Eu vreau la Cîmpina...

— Nu fi ne bună, la Cîmpina nu curge apă!

— Zău? Atunci cum a fost inundație în '26?

— Nu țin minte, eram mic. Hai mai bine la Bușteni, că sînt prăjituri bune.

— De ce vorbești, dom'le, dacă nu știi? La cabană au numai paturi de fier.

— Dacă este șifonier, mie mi-e indiferent, deși aș prefera Azuga pentru bere.

— Acolo-i o fabrică de sticle de bere, n-o mai incurcați așa, alandala...

— Tu ce părere ai? Îmi strigă loțiitorul de președinte, privind du-mă prin oglindă.

— Citesc...

— Atita de interesant o fi, că nu-ți pasă unde mergem?

— Ia ascultați...

Și citii: „Se recomandă domnilor ofițeri liniște și ordine în timpul mesei. Întrebații vor răspunde. „Nu, doamnă ghenear, da doamnă ghenear“ altfel va fi ca cofonie vorbind toți deodată”.

Unul Cantulea, de la financiar zîmbi acru:

— Mda, am priceput aluzia. Mă rog, să vorbim pe rînd, cu toate că înțelegem și fără fabulă... Eu optez pentru orice localitate cu baie și telefon.

— Să aibă însă rîu — preciză nevastă-sa — că vreau să fac plajă naturală.

O tovarășă glumeață de la registratură aminti că la Predeală trebuie să fie frig și propuse Eforie, după care discuția se infierbîntă iar pînă ce nu se mai distinsă nici o propozițiune omenească; dar vre o cauză expresă, scandalul de stîNSE brusc și în microbuz se lăsă o liniște curioasă.

În secunda aceea, se trezi Gicu și spuse oftînd:

— Mie dați-mi un cal și răstorn lumea.

Se rise mult și zgomotos; omul vru să lămurească precum că cerea să rămînem unde sînt cai, dar cine-l mai asculta?

Contabilul Grecu îi observă prietenos că a rostit fără să vrea maxima lui Arhimede, Gicu protestă că aceea era teorema cu pătratul ipotenuzei și că de fapt dăduse o replică celebră dintr-o piesă de Bernard Shaw, dar nu mai ținea minte care, că o văzuse în timpul studenției la „Alhambra“; madam Talpan de la aprovizionare interveni cu precizarea că „Alhambra“

Tov. Bulea Ion, din secția Mecanic-Șef de la Uzina „Independența“ — Sibiu, punînd pe un electrocar (a cărui capacitate era de 500 kg) un ciocan pneumatic de 3000 kg a provocat spargerea cauciucurilor.

— La 3000 kg, socotind și greutatea electrocarului, îți trebuiau 24 cauciucuri!
— Da, și spărgînd numai 4, înseamnă că am... economisit 20 cauciucuri!

Desen de AL. CLENCIU

a fost și o moschee de marmură în Elveția și tocmai când harababura amenința să distrugă pereții vehiculului, tovarășul Pandelescu opri pe neașteptate:

— Dați-vă jos nițel — spuse scurt — facem haltă, că e o fînă cu apă de lux și o priveliște de film.

Am băut apă, ne-am spălat, ne-am stropit, am sărit capra în aplauzele femeilor și țipetele copiilor, am făcut un concurs de aruncări cu pietre și ne-am rezemat visători de stîncă, limpezindu-ne ochii în negura sinilie a munților îndepărtați.

— Ei, unde rămînem? — a întrebat iarăși responsabilul excursiei, cînd ne-am regăsit în mașină. Nu pornise motorul; aștepta.

— Eu zic să tragem la sorți — sări o fetișcană, tot de la contabilitate.

Idea era excelentă. Începură deci discuții cum să se tragă la sorți. După vreo douăzeci de minute se decisă: prin scoaterea unui bilețel dintr-o pălărie. Pentru alegerea pălăriei nu fu nevoie decît de vreo zece minute; propunerea de a se trage la sorți ce pălărie anume să fie aleasă căzu baltă de îndată ce băiețelul pletos își oferă chipuleauca verzuie sub privirile de oțel ale maică-si, madam Cantulea, care îi adresase în deșert cîteva monosilabe clandestine. Mai greu a mers cu numirea localităților ce urmau a fi înscrise pe bilețele. Unii nu știau exact ce așezări sînt pe Valea Prahovei și propuneau, de pildă, Sibiu. Alții își aminteau de rude îndepărtate sau colegi de școală care domiciliaseră înainte de primul război mondial la Brașov; îi apucă subit dorul de ei. Madam Talpan pretinse agresiv o stațiune unde sînt ape pentru colicistită, că ea nu-și poate întreține cura. Mă pregăteam să sugerez numirea unui expert în geografia locului capabil de o expunere

prealabil autorizată, cînd tovarășul Pandelescu își trase șapca pe sprincene și fără o vorbă, porni cu o rotire elegantă și precisă, înapoi spre București.

Fu mai întîi o tăcere conștăntă.

Fetița observă uimită:

— Ne întorcem, mamă!

— Așa ni se cuvine — filozofă mama, madam Talpan, educativ — ce, noi sîntem oameni? Precupește sîntem, găini cotcodăcite, na...

Și mai spuse vreo două vorbe ocărite și nedeslușite.

Microbuzul alerga vioios la vale și liniștea devenea încordată.

— Și așa mă, Pandelescu, — spuse ușor, ca prin vis, Cantulea, — ne întorci, hai?

— Păi...

— Făcurăm excursia, gata!

Gicu oftă sincer:

— Și nici măcar nu e amiază...

Se înfiripară discuții în șoaptă, pe după spetezele scaunelor. Dar era limpede că nu aveau ce-i spune lui Pandelescu. Și iar se lăsă o tăcere înțeleasă.

Tot el reîncepu vorba:

— V-a plăcut Valea Prahovei?

— Ne-a plăcut — zisei — dar tare am vrea să aflăm unde ne călătorești acum.

— Acuma? — rise, scoțîndu-și șapca. La cabană vă duc, pe malul Argeșului, lîngă București. E o cabană splendidă, cu apă, telefon, radio. Și președintele ne așteaptă acolo. Am reținut locuri pentru toți, de-o săptămîină, că ne cam cunoaștem noi.

— Ia te uită — se miră careva, stîlit însă numaidecît de ceilalți.

— Care nu ți-o place — continuă nepăsător Pandelescu — am dezlegarea să te duc acasă și să faci ce-oi pofti.

— E grozav! — izbucni dactilografa și tăcerea se sparse într-o larmă veselă, nestăpînită.

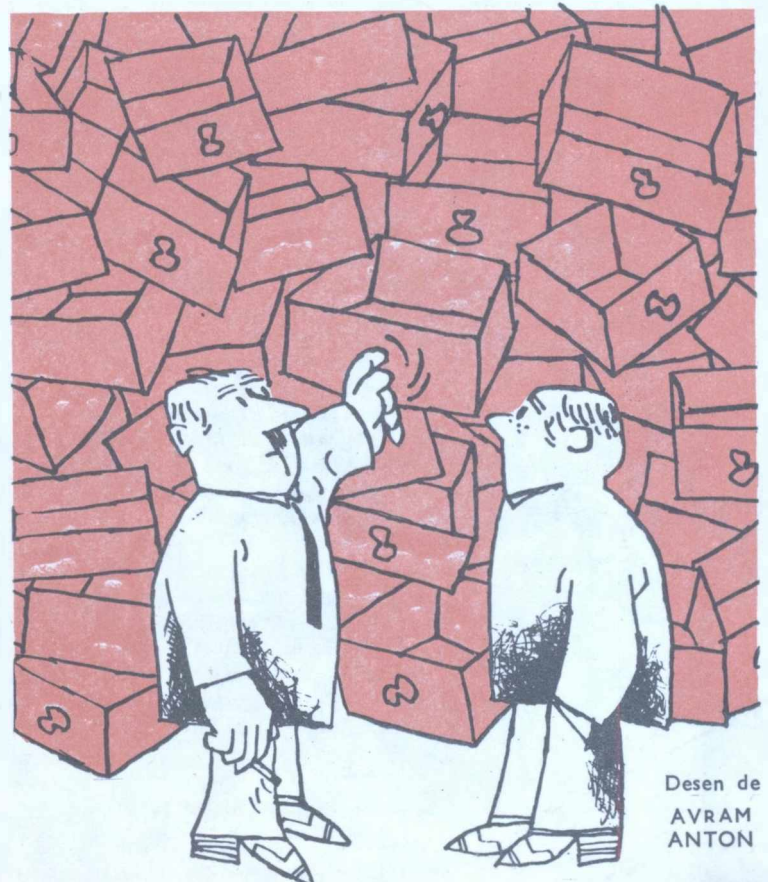
Iar pînă la cabană, am cîntat de-am răgușit.

— Săptămîina trecută mi i-ați făcut și-acum vin cu ei descușii!?!

— V-am spus eu că o să ne rămîneți clientă!...

Fabrica de Mobilă „Iași“ a confecționat din neglijență 600 sertare mai mici decît trebuiau.

Desen de
AVRAM
ANTON

— Ce ne facem cu astea, că la „sertar“ nu le putem pune?!

NICOLAE TĂUTU

Ariciul meloman

A dat privighetoarea
sublimul ei concert,
un recital de lieduri indigene
mișcînd și muntele inert,
trezînd aplauze din codri
pînă-n străfunduri de poiene.

Toți melomanii luncii entuziaști
bisară primadona preferată
ce-a spart deasupra lor cascada
de melodii și de mărgelă,
de triluri albe ca zăpada
ce cobora imaculată
din notele atitor stele.

Pe portativele din ploaia
prelungă-a razelor de lună,
în contrapunct și armonie,
a demonstrat virtuos cum sună
și ritmul clasicei sonate,
și versul cald din poezie
modern, înaripînd acorduri

pe partiturile turnate
în bronz masiv de veșnicie!

Doar un arici
— certat demult cu filomela —
ursuz nota,
cu tocul prefăcut în brici,
o cronică acidulată
ce-o reproducem cu strictețe:
„Audiarăm un broscoi
subtil și cu acuratețe,
o bufniță interferată
de-o cucuvea în modulații
cu vocea nedisimulată.
Au mai cîntat apoi
...și alții.“

Să nu te superi cînd vreodată
un critic — supărat arici —
nu te citează în ziare;
motioul îl cunosc confrății
și-ai să rămii privighetoare
chiar dacă-n slovele lui mici
te-o pomeni doar la „și alții“.

I.I.L. „Precizia“ a produs o serie de capsatoare care prezintă defecte la mecanismul de funcționare.

— Să nu te duci la șef!... E cu capsă pusă!
— Nu-mi pasă! Tot nu funcționează capsatoarele!

Desen de AL. ADRIAN

Trandafirul de hirtie

de VICTOR SIVETIDIS

Un trandafir de cîrpă și hirtie
Făcut cu oarecare dibăcie,
Din îmbinări de cleiuri
Și vopsele,
Prinzindu-se-n oglindă găsise el temeieri
Să nu-și încapă-n piele
De-mita fudulie
Era frumos, ba chiar din depărtare
Părea că-i strălucește roua-n soare.
Avea și-un miros gingaș, pare-mi-se,
Un bag parfum ce emana din el
Dăduse stăpîna îl stropise
Cu pulverizatorul de „Chanel“.
Și alce trandafirul cu emfază,
Lipsit de tact, orgolios și timp,
Unui buchet de flori de cîmp
Ce se-odihnea alături într-o vază:
— Vă înțeleg, suratelor, prea bine
Că vă uitați admirativ la mine.
„Admirativ“, de fapt, e-un fel de-a spune
Că-n fond voi mă priviți cu-amărăciune,
De nu chiar cu invidie și ură.
Așa ceva nici rodnică natură
N-a fost în stare să imagineze.
— Cine-ar putea să te invidieze
Îl întrebă buchetul uluit,
Așa cum ești vopsit și-nțepenit
Chiar de la început te-am comparat
(Să nu te superi) cu un mort fardat.
Din așă, clei, culoare și hirtie
Niciicînd n-a rezultat o floare vie.

Morala

Sînt unii care nu se dumiresc
Că existînd, ei totuși nu trăesc.

Prelucrare din limba greacă

de MIRCEA PAVELESCU

TUDOR MUȘATE

TEATRU LA MINODOR

Acțiunea piesei se petrece în zilele noastre, și anume într-o duminică, în camera de baie a garsonierei pe care Minodora o locuiește într-unul din blocurile Capitalei.

Minodora — funcționară — cam între două vârste și cam într-o singură ureche — fiind cuvîntătoare (și încă ce!) nu va lua parte la acțiunea vorbită, decît în final. În schimb, toate necuvîntătoarele din scenă, vor lua cuvîntul atunci cînd li se va da de către autor.

Pe polița de cristal de deasupra chiuvetei, se află diferite articole și ustensile de toaletă. Pe un suport de metal, alăturat, e întins un prosop murdar de roșu de buze pe margini și de negru de sprincene, la mijloc. La poalele băii, se află o pereche de papuci de papură cu virfurile întoarse spre plafon, ca niște topoare cu tăișul în sus.

În fundul căzii de baie, cucăie o găină și-un cocoș, lingă o farfurie de desert cu boabe de porumb și alta de supă, cu apă de băut. E două după prînz și Minodora nu s-a întors încă de la masa pe care — în fiecare duminică — obișnuiește s-o ia la restaurant.

În staturile lăsate, soarele — solitar și torid — dogoare ca un reflector de cinematograf în blende iar — din apartamentul de alături — se aude la radio... Turturele-turture-lee...

PIEPTENELE: Of! Of! Of!
PERIA DE CAP (aspră): Ce te tot ofăi, nene?

PIEPTENELE: Mă dor dinții, că mi-a intrat briantină în măsele!

OGLINDA (făcînd ochii mari): Parcă văd c-o să rămîi știrb...

PIEPTENELE (atîns): E! Prea vezi și mata multe. Și cine vede multe, crapă...

FORFECICA DE UNGHII (ascuțită toată, către Oglindă): Apropo! Dar de ce ești așa de jupuită pe față?

OGLINDA: Am un pic de eczemă.

PIEPTENELE (ironic): Fă-ți un tratament cu mercur.

OGLINDA (convexată): N-am nevoie, că, la mine, e din aburii de la apa caldă, nu din ce vrei să insinuezi d-ta...

FORFECICA: Are un dinte contra matală, nu vezi?

OGLINDA: Dumnezeu să-l pieptene...

PASTA DE DINȚI (confidențial, Săpunului de lingă ea): Zău! Oglinda asta, mi-e

frică să nu fie un focar de infecție.

OGLINDA (care a văzut spus Pasta): În orice caz, eu boala copiilor ca tine, care spume la gură în fiecare dimineață.

TALCUL (dintr-o fostă cutie Nes-café, către Bicarbonatul sodă, din punga de-alături): Sărit smălțul!

OGLINDA (Talcului): Tu talci din gură, mă, uruia! Pudră!

INFORMAȚIA BUCUREȘTI LUI (uitată pe tocul porții): Ce vocabular are!

BICARBONATUL: Mi-e grea pe cuvîntul meu.

PILA DE UNGHII (adresa tuturor): Nu știu ce am, dar eu nu mă simt bine...

PIEPTENELE: Fiindcă pi... prea mult...

PASTA: Și nici mie nu mi-e bine. Dimineața, am un gust în gură.

SĂPUNUL: Trebuie să fie legătură cu tubul...

PASTA: Care tub?

SĂPUNUL: Tubul digestiv.

TUBUL DE VASELINĂ (voltat): Eu nu înțeleg de ce fi chemînd, ăla digestiv, t...

Atunci, eu, ce dracu' mai sînt? testin cu vaselină? Maț? (cu preț) Auzi colo, tub!

PUDRA (prețioasă, făcînd culta): To be, or not to be!

TUBUL (mîrlan): Ia nu face pe Ofelia de la pachet, că ești Nivea, toată ziua.

SĂPUNUL (Tubului): Nu nespălat, că e păcat de vasele ta... Să-ți spună și Prosopul, n-am dreptate!

PROSOPUL (incult): Eu, unu nu mă amestec. Mă șterg pe mine ca Pilaf din Pod. (După ce Prosopului, cocoșul din baia deșteaptă din picoteală și încep bată din aripi)

COCOȘUL: Cucuriguuu! (Zău, te obiectele sperie)

PILA DE UNGHII: Vai, că m-am speriat, fir-ar să fie megafon cu c...

stă. Uitel! făcut pielea inii pe spa...

GĂINA (zîndu-și nasul se deșteaptă ea): Cot-cot-cot-cot-cot...

CUSUT (fipt): Eee! Făcu ochi și teapta din...

și iară ne țâ cotul.

OGLINDA (indignată): Dracu'a mai zut să ții tîinii în casă etajul al VII-lea în baie?

BAIA (of din fundul dului): Am să mă văc...

OMI CILIU...

CIACÎRAN

PIESĂ CU NECUVÎNTĂTOARE —

...otet, de-mi plesnește faianța de
...ușine.

COCOȘUL (*incepe să se agite*):
Cucuriguuu!

ACUL DE CUSUT: Cucurigsix-
ia! (*iși astupă urechile*)

APA DE COLONIE (*c-o mu-
ră de silă*): Și ce parfum infect!
firoase a extras de găina! (*iși
coate dopul și se parfumează pe
tichetă*).

TUBUL: Dar de ce o fi ținînd,
înclina asta, păsări de curte,

casă? De gătit n-are unde să le
ștească că n-are „abces“ la bucă-
rie. Are numai la dintele din
țigă.

INFORMAȚIA: Să vă spun eu,
sînt bine informată. Duminica
ecută cînd a fost la țară să-și
adă familia, i le-a dăruit maică-sa,
— plus o sticlă de țuică, o burdu-
ș de brînză și zece ouă de rață,
să le ducă plocon șefului ei de
serviciu, în vederea propunerilor
e înaintări care se fac. Or, șeful,
înd s-a dus la el acasă să-i ducă
„atracția“ a dat-o pe ușă afară cu
apornită cu tot. Și de-atunci,
nica a bătut seara ca să-i meargă
rînza, ouăle le-a fiert că zicea
să-i fac bine la ficat și păsările
ține aici, pînă o găsi un mușteriu
și i le vindă.

CHIUVETA: Dacă, pînă mîine,
nu le vinde, eu — una — spal pu-
na.

PAPUCII: Și, noi, ne luăm
ilpășița.

BURETELE: Iar eu, o șterg.
ROBINETUL DE LA BAIE:
h! Nu mi-o veni și mie apa la
toară...

PIEPTENELE: Mai bine să-ți
ie la țevă, să-ți dai drumul pe
le și să le ineci.

GĂINA: Cot-cot-cot-cot-cot-cot!
incepe să cotcodăcească și mai
onor).

PILA DE UNGHII (*Oglinzii*):
a vezi mata de ce cotcodăcește
șă... „persoana“? Te pomenești
și vrea să ouă?

OGLINDA (*se uită*): Nu! Nu
mă. Îi dă în bobî, tipului...
și să vedeți ce galeș se uită la el.
a găina în lemne, vorba aia.

SĂPUNUL: Va să zică mai e și
iperstițioasă după toate alea?

INFORMAȚIA: Creiere de pasăre,
e să-i faci!

GĂINA (*crescendo*): Cot-cot-cot-
cot-cot-cot...

COCOȘUL: Cot-cot-cot-cot-cot...

TUBUL DE VASELINĂ (*gre-
șos*): Aha! Mi se pare că se iau la
bătaie...

OGLINDA (*intorcînd privirea*):
Da'de unde? Se joacă de-a fierul
electric.

SCUIPĂTOAREA (*din coșul
ei*): Ptiu! (*În clipa asta, ușa se
deschide și intră Minodora Cea-
ciran, urmată de un precupeț. Se
duce la baie, de unde scoate, cu
capul în jos — Notă pentru regie:
al orătăniilor, nu al ei — cocoșul
și găina, pe care le prezintă precu-
pețului*)

MINODORA: Astea sînt, șefule!
Grase, frumoase, sănătoase... Cres-
cute de mama la țară!... Și, găina,
ouă în fiecare zi.

PRECUPEȚUL (*ia păsările, le
cîntărește în mînă, le suflă, expert,
în penele posterioare și începe toc-
meala care — pînă la urmă — se
rezolvă contra sumei de șaiszeci de
lei, pe care Minodora îi primește*).

MINODORA: Și ca să vezi,
șefule, ce fată bună sînt eu, uite,
îți dau cadou și un ou. Oul pe
care mi l-a ouat de dimineață
(*din dulăpiorul de medicamente,
scoate un ou pe care — foarte gene-
roasă — îl oferă precupețului*).

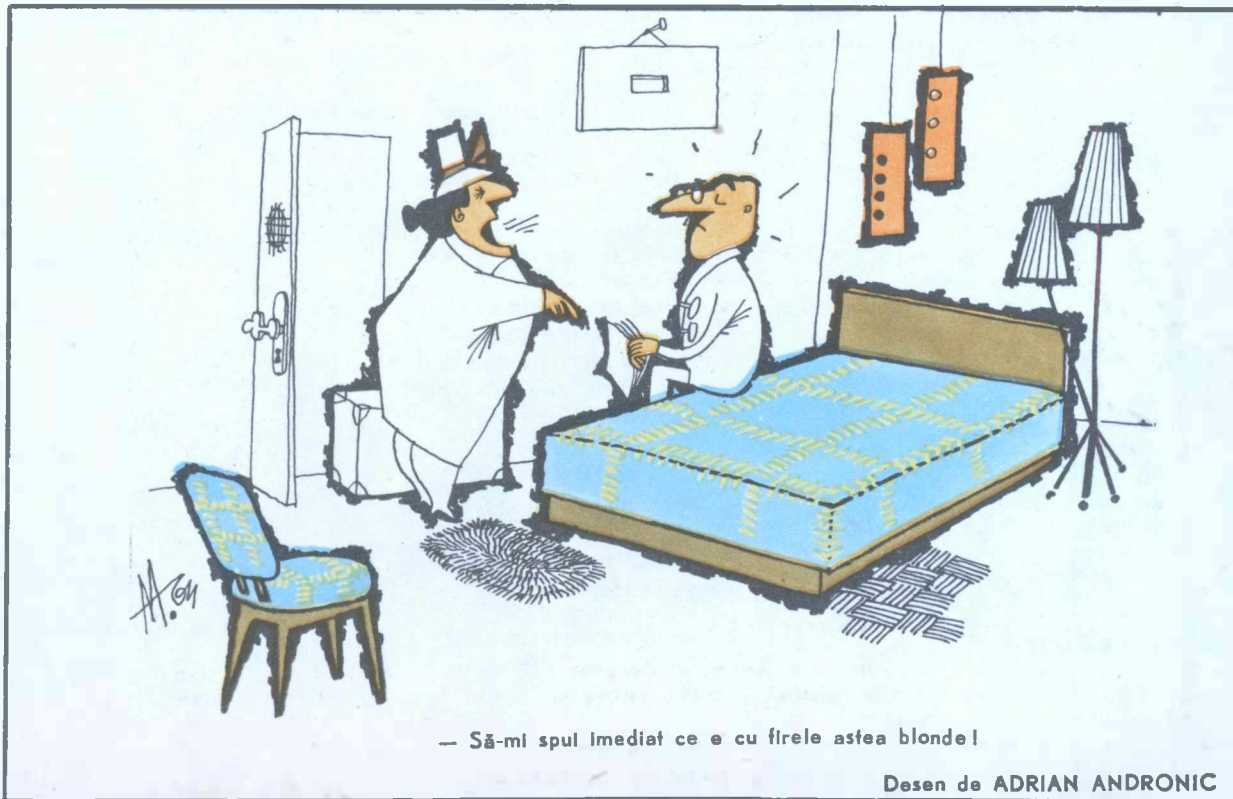
PRECUPEȚUL (*privește oul
lung, apoi suride. Un suris cu
accent circumflex deasupra din cau-
za buzei de iepure pe care o posedă
sub nas*): Am trăit s-o văd și
pe-asta, cucoană! Găină care face
ouă de rață fierte! (*bagă oul în
buzunar și iese trăgînd cortina
după el*).

— Sînt disperată, tov. șef!... Prolunghiți-mi concediul. Mamaiei
nu-i scade deloc temperatura!...

Desen de T. PALL

Întreprinderea de produse lemn-mobilă—București a lucrat o serie de dormeze
și scaune, a căror tapiterie a fost cusută cu ață de altă culoare decît stofa cu
care au fost îmbrăcate.

— Să-mi spul imediat ce e cu firele astea blonde!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

BUN BĂIAT

SAU AȘA CUM ESTE I.U.

de HASSE ZETTERSTRÖM — Suedia

Ne-am întâlnit dimineața pe platforma din spate a tramvaiului. Era lume destul de multă. Toți se grăbeau. Cineva se așezase pe scaunul rezervat taxatorului, adică acolo unde scrie: locul taxatorului:

Taxatorul îl rugă politicos:

— Vă rog, fiți bun și ridicați-vă.

Cetățeanul se mută numaidecât pe un alt loc, călcându-mă pe degetul cel mare de la piciorul stâng. Prietenul meu I.U., care urmărise această scenă, își îndreptă pălăria și spuse:

— Este perfect adevărat. Nimeni nu are dreptul să ocupe locul taxatorului. Dar și taxatorul trebuie să fie la locul lui.

Simții că încep scandalul. Îl cunosc bine pe I.U. și de aceea îi spusei:

— Totul e în regulă. Te rog de data asta nu mai începe!

— Ce înseamnă „nu mai începe“? Trebuie să-i dăm o lecție. Taxatorul e obligat să stea pe locul său și el va fi atât de amabil și își va ocupa imediat locul.

Taxatorul zîmbi și spuse:

— Dar nu pot să stau tot timpul acolo!

— Atâta timp cât încasați banii pentru bilete de la călători, nimeni nu vă cere acest lucru, însă când ați terminat sînteți obligat să vă ocupați locul! Altfel ce rost ar avea tăblița pusă de societatea tramvaielor? Și la urma urmei, de ce nu lăsați pe călători să se așeze pe locul dumneavoastră?

Taxatorul răspunse:

— Dv. nu vedeți că pasagerii care stau acolo împiedică circulația la intrare și la ieșire?

— Prin urmare locul taxatorului nu este bine ales! Deci dv. nu trebuie să stați pe el! Adică nimeni n-ar trebui să se așeze acolo! Dar în afară de asta v-ați exprimat: „Dv. nu vedeți“! Cine a permis taxatorului să vorbească în felul acesta? Și apoi ați criticat decizia societății cu privire la locul taxatorului. Aveți nr. 309. Am să vă reclam la direcția societății.

Tramvaiul se opri și noi coborîm.

— Ai toată dreptatea, îi spusei eu. Dar chiar vrei să reclami pe taxator?

— Neapărat! Și încă un lucru. Taxatorul a uitat să-mi ia banii pentru călătorie! Prin poștă nu pot să trimit zece ore. Nu sînt sigur dacă ar ajunge la destinație. Și apoi, în felul acesta s-ar perturba contabilitatea tramvaielor. Regulamentul spune că eu, călător, sînt obligat să plătesc biletul odată ce am intrat în vagon. Însă tot în regulament se spune că trebuie să plătesc biletul la cerea taxatorului. Deci societatea trebuie să-mi trimită acasă pe taxator și el să-mi ceară taxa pentru călătorie, pe care probabil că o voi achita. Bineînțeles, dacă mi se va elibera biletul. Problema este dacă eu trebuie să păstrez acel bilet, în ipoteza că mi-l va cere controlorul?

— E prea complicat.

— Nu-i nimic, o să lămurim lucrurile! Am să trec pe la direcție în timpul pauzei de prînz. Sînt cunoscut acolo.

— Nici nu mă indoiesc. Pînă atunci hai să luăm o gustare.

Ne așezărăm la o măsuță la „Snaps“. I.U. cercetă meniul și-și alege omletă cu șuncă.

Omleta cu șuncă e o mîncare foarte gustoasă.

— Omleta s-a terminat, spuse chelnerul.

— S-a terminat omleta? întrebă I.U. Dar e trecut în meniu!

— Înseamnă că au uitat s-o șteargă de pe listă. Le voi spune numaidecît...

— Nu, așteaptă. Acum e prea tîrziu. Cheamă-l pe directorul localului.

Apăru directorul. Un om serios și politicos.

— Aici e scris: omletă cu șuncă, spuse I.U., am comandat-o și aș vrea să fiu servit.

— S-a terminat! spuse directorul.

— Nu se poate, pentru că e trecut pe listă.

— Înseamnă că au uitat s-o șteargă. Imediat...

— Nu se poate. Lista cred că arată ce se poate mînci în local. Sau poate mă înșel? Aș vrea să știu ce anume arată lista.

— Arată ceea ce servim noi! spuse șeful localului, destul de rece.

— Și eu tot așa cred, zise I.U. De aceea, vă rog încă o dată să mi se dea omletă cu șuncă. Și cît mai repede; peste o jumătate de ceas trebuie să fiu la administrația căilor ferate să cercetez problema unui colet.

— Omleta totuși s-a terminat! spuse șeful localului, disperat, în schimb avem un somn la grătar minunat.

— Se poate! spuse I.U., dar mie nu-mi place somnul. Am comandat omletă cu șuncă, care este trecută în listă. Și vă rog să mi-o serviți imediat.

Directorul localului plecă abătut. Peste o clipă apăru proprietarul localului. Acesta se înclină ușor și întrebă:

— Despre ce-i vorba?

— Va să zică așa, spuse I.U., faceți glume pe socoteala clienților. Scrieți în meniu mîncăruri care nu există! Vă jucați de-a întîi aprilie.

După aceasta, I.U. se ridică de la masă. Eu îl urmai. În stradă îmi spuse:

— Se înțelege că putem să aleg și altă mîncare, dar trebuie să le dau o lecție. Dacă mai vin altă dată aici, cu siguranță că vor șterge din listă mîncărurile pe care nu le au.

Ne oprirăm pe trotuar. Pe lîngă noi trecu o mașină în viteză. De după colț apăru o bicicletă. Mașina o atînce cu aripa și bicicleta căzu împreună cu biciclistul. Mașina nu se opri. I.U. alergă spre băiat, îl ajută să se ridice și-i spuse:

— Iată cartea mea de vizită. Numărul mașinii este A. 41329, marca „Minerva“. Șoferul are părul roșcat, în mașină era proprietarul magazinului de preparate gastronomice din strada... Poți să mă citezi ca martor la proces. Am văzut că dumneata n-ai avut nici o vină.

Se adunară trecătorii care înconjurară pe I.U. și pe biciclist.

Apăru și polițistul.

— Dv. ați văzut cum s-a întimplat accidentul? îl întrebă I.U.

— Nu! răspunse polițistul.

— Dacă dv. patrulați în piața asta, sînteți obligat să observați tot ce se întimplă aici. Iar în afară de asta, dv. n-ați sosit imediat la locul unde s-a produs catastrofa.

— Circulați, vă rog! se adresă polițistul lui I.U.

— Eu nu vreau să circul, spuse I.U. Sînt un om liber. Am dreptul să stau în piață și să discut cu victima.

— Bravo! strigă cineva din mulțime.

— Afară de asta, mulțimea nu-i atât de mare pentru a fi împrăștiată.

— E adevărat! se auziră glasuri.

Polițistul, care era un om inteligent, se îndepărtă fără să provoace scandal și mulțimea se împrăștie de la sine.

— Are nr. 376, spuse I.U. La ora patru am să discut problema asta cu șeful poliției.

— Mi s-a făcut foame de-a binelea! spusei eu. N-ar fi bine să luăm o gustare?

— Bucuros! Numai dacă s-ar putea ceva mai repede.

Intrăm la restaurantul „Perla“. Chelnerul ne prezentă meniul. I.U. îl cercetă cu atenție. De sus în jos și de jos în sus. Apoi spuse:

— Piept cu ouă.

— Am înțeles! și vru să plece.

— Stai puțin! spuse I.U. Așteaptă! Pot să fiu servit cu ouă? Mîncarea asta nu există în meniu.

— Putem totuși să vă servim! răspunse politicos chelnerul.

— Puteți să mă serviți? Cum așa? Va să zică aveți mîncăruri pe care le ascundeți clienților. Cheamă-l pe directorul restaurantului!

Mă ridicai, mă așezai la altă masă și comandai un biftec. I.U. rămase tot acolo. Veni directorul restaurantului. Începu aceeași discuție. Directorul restaurantului se înclină și dispăru; peste cîteva clipe se arătă proprietarul restaurantului. Mă ridicai și-i ieșii în întîmpinare.

— Nu vă deranjați! îi spusei eu. E vorba de un client, un prieten al meu, care a comandat o omletă cu șuncă, însă el vrea neapărat să fie bine prăjită. Îi plăc omletele bine prăjite.

— O! exclamă proprietarul, avem omlete minunate. Îl servim îndată. Bine prăjită!

Îmi mîncai în grabă biftecul, plății și ieșii din local. Nu m-am putut hotărî să rămîn și să văd ce va face I.U. cînd va fi servit cu omletă bine prăjită.

În romînește

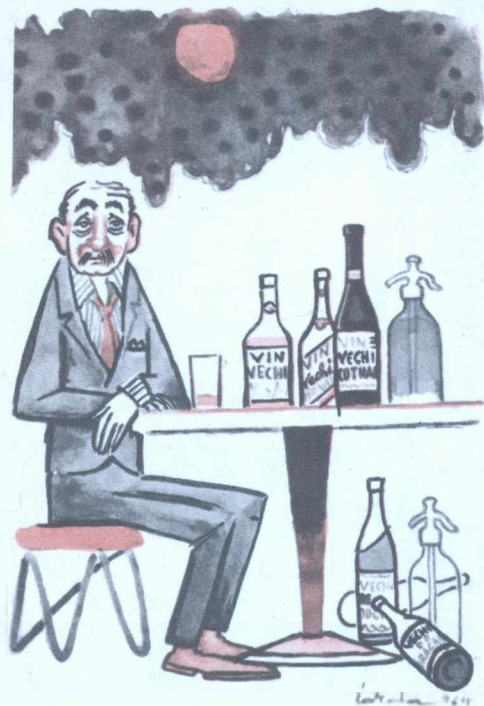
de IACOB BABIN

Desen de V. CRIVĂȚ

— Ce-ai făcut, tovarășe? Bagajul e în față!!!

— Și eu lupt cu vechiul!...

Desen de M. IORDA

PETRE BOKOR

Iepurele și ogarul

Ca glonțul tras din carabină,
Pe cîmp aleargă-un urechiat.
În urma sa, în fugă lină,
Se ține un ciine-nfuriat.
Distanța însă crește, crește,
Și iepurașul a scăpat.
Răpus de fugă, se oprește,
La umbra unui pom rotat.
Amicul său cel bun, broscoiul,
Se-apropie încet și grav
Și-i spune: „Phi! Ai fost grozav!
Permite-mi ca să-ți strîng lăbiiul!
Și spune-mi cum de-ai fost în stare,
Tu, iepurașul prichindel,
Să scapi de ciinele cel mare?
— Fugind mai iute decît el.
Firesc și clar e pentru-oricine
Că depășesc un „ciine rău“!
Cînd eu alerg doar pentru mine,
Iar el, pentru stăpînul său!

EUGEN FRUNZĂ

ULTRA-SCURTE

Unui mediocrități puru-
rea mulțumită de sine.

*Eu te admir prin comparație,
Tu, care nu știi ce-i furtuna,
Căci tu ai splendidă vocație
De-a nu avea... niciuna.*

Unui adolescente

*Căprioară, salți ușor...
Cînte-ți ingerii din goarne
Cît în visele-ți de-amor
Mai vezi cerbul... fără coarne.*

Unui ins fățarnic.

*Nu sînt decît reflexul tău,
Răspunsul distilat în mine:
Cînd îmi zîmbești îmi pare rău,
Cînd mă hulești îmi pare bine.*

Unui orator plin de
abstracțiuni, care mi-a
sugerat să-l iau drept
model pentru un portret
literar.

*Ca între țărături indecise
Plutești din vag în vag perfect,
Încît de-ar fi să-ți fac portretul
Aș... divaga de la subiect.*

Unui tip foarte înalt,
dar...

*Crescuși atîta de înalt
Că nu-ți întrece statul nime*

Cînd te privesc, îmi spun: „Păcat
Că n-a crescut și-n... adîncime“.

Unui poet imagist, a-
utorul unor versuri de
dragoste.

*Cu-atîtea pagini peste pagini
Îngrămădite cu imagini
Frumoasa-ți muză și stăpînă
Cred c-ar muri... fătă bătrînă.*

Unui meteorolog

*Eu cred în tine ne-ndoios
Trecînd invers pe paralelă:
Cînd îmi comunicî „tîmp frumos“
Nu plec la drum... fără umbrelă.*

Unui poet gălăgios și
lăudat peste măsură de
niște prieteni critici li-
terari.

*Îmi pari cocoșul care cîntă
Înversunat și prea semeț
Stîrnind firește cotcodacul
În propriul... coteț.*

Unui critic

*Fiînd critic, ești oracol,
Însă mult evoluat,
Căci prin nu știi ce miracol
Tu răspunzi... neîntrebat.*

Iarăși trec spre școala — lac de-acumulare,
Valuri de ghiozdane, valuri de cravate...
Vin și de la munte, vin și de la mare:
Au trei luni de-absențe — însă... motivate!

Sună clopoșelul... limba-i se dezleagă,
Printre alte multe limbi de manual
Iese din tăcere — pusă e pe șagă
Și-a lui guralivă limbă de... metal!

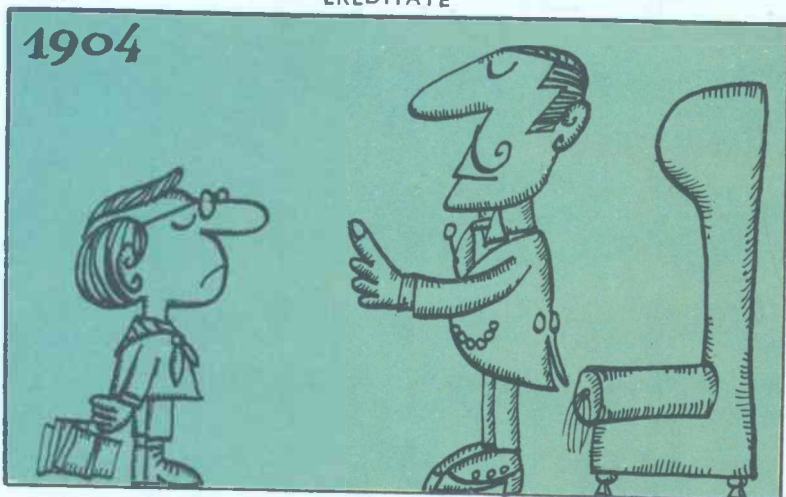
Iată și bobocii curioși veghează
Buchii negre de pe albe file.
Un „bătrîn” de-a doua îi ironizează
C-au avut vacanță șapte ani de zile...

Și pe lângă dinșii — fete și băieți —
Mai apar și alții la-nceputul orei.
Le-au crescut la școală barbă și mustăți,
Ei sînt profesorii și învățătorii.

Spor la-nvățătură, spor la disciplină,
Spor la sport, cultura să vă fie-aleasă.
Kilovașii cărții să vă dea lumină,
Și în orice clasă, fiți elevi de... clasă!

TITI GHEORGHIU
Vaslui

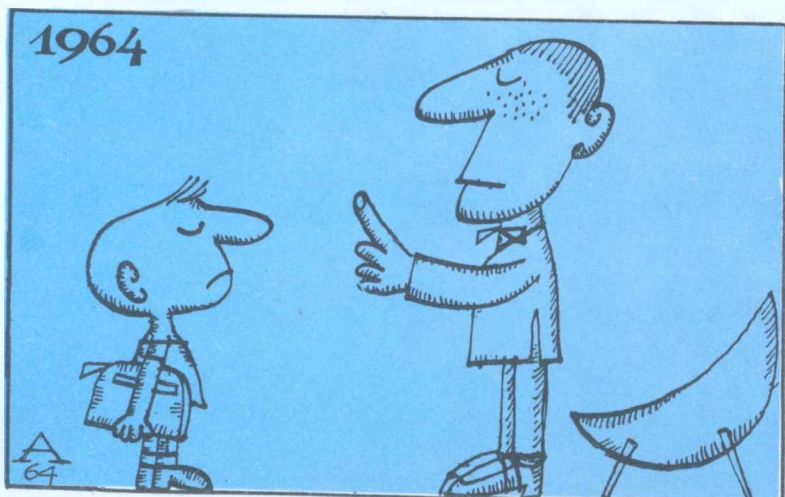
EREDITATE

— Vezi să nu mai iei note mici și anul ăsta! Gîndește-te că eu am fost primul din clasă!

— Vezi să nu mai iei note mici și anul ăsta! Gîndește-te că eu am fost primul din clasă!

— Vezi să nu mai iei note mici și anul ăsta! Gîndește-te că eu am fost primul din clasă!

Desen de AL ADRIAN

NICI ÎN CĂRUȚĂ,

NICI ÎN TELEGUȚĂ

MOTTO: „Mi s-a rupt căruța-n drum...”
(cîntec popular)

Am un prieten manipulant. Nu-i manipulant de tramvaie. Lucrează la uzinele Laromet. E manipulant de materiale. L-am întrebat odată, din curiozitate:

— Ce treabă faci tu acolo, la uzină? Ce manipulezi?

— Tablă — mi-a răspuns — Eu pun tablă jos.

— Adică, cum?

— Adică, o iau de sus și o pun jos.

— Aha!

— E simplu.

— Și altceva, nu mai faci?

— Ba da. Tot eu pun tablă sus.

— Adică, cum?

— Adică o iau de jos și o pun sus.

— Aha.

— E simplu.

— Da. Și mai faci și altceva?

— Bineînțeles. Altceva, eu pun tablă jos.

— Este același lucru.

— Ba nu este același lucru, că o pun din nou. Înseamnă că este alt lucru. Iau tablă de sus și o pun jos.

— Aha

— E simplu. Și pe urmă o pun sus.

— Cum?

— O iau de jos și o pun sus. E simplu.

— Ascultă, eu găsesc că treaba asta n-are nici un rost.

— Ba are un rost, deoarece eu primesc salariu ca să fac această treabă. Asta-i rostul.

— Aha!

Am zis eu aha, ca și cum aș fi înțeles, dar dacă cineva pricepe ceva din toată afacerea asta, eu unul îi dau un premiu. Când m-a văzut însă așa nedumerit, prietenul meu s-a oferit să-mi explice gratis, fără premiu:

— Este foarte simplu. Tabla vine pentru preluare sus, pe cărucioare. Eu o iau de sus și o pun jos pe podea. Pe urmă, o iau de jos, de pe podea, și o pun sus pe mașinile pe care se prelucrează. După asta, o iau de sus, de pe mașini, și o pun jos pe podea. Apoi o iau de jos de pe podea și o pun sus, pe cărucioare, ca să fie transportată mai departe.

— Stai! — am strigat.

— Stau.

— E prea complicat.

— Ba e foarte simplu.

— Ba e complicat. Dacă căruciorul e sus, mașina e și ea sus, de ce e nevoie să pui tablă jos, pe podea?

— Dar unde vrei s-o pun?

— De pe cărucior direct pe mașină și de pe mașină direct pe cărucior.

— Ușor de zis.

— De ce?

— Pentru că nu stau cărucioarele.

Am făcut niște ochi cît roata carului. Te pomenești c-or fi cărucioare năvășe!

— De ce nu stau cărucioarele?

— Pentru că le iau alții.

Devenea din ce în ce mai complicat. I-am spus:

— Stai, nene, că voi n-aveți nici o logică.

— Ba logică avem berechet — zice — dar n-avem cărucioare destule. Și de aceea, nu ne convine să stea nici un minut. Trebuie să circule. Și pentru asta, trebuie să le descărcăm instantaneu.

M-am luminat instantaneu. Acuma, e simplu și pentru mine. Cei de la Laromet, ca să nu caute cărucioare în plus, au căutat manipulanți în plus. În felul acesta, un om care muncește toată ziua de rupe pămîntul face treabă exact cît un cărucior care stă toată ziua pe loc, la încărcat și descărcat. Am făcut o mutră atît de acră, încît prietenul meu s-a acrit și el. Zice:

— Ce ai?

— Mă pun în situația ta — zic.

— Rău faci.

— Cum?

— Mai bine te-ai pune în situația tablei. Fă-ți idee: vii cu căruciorul, eu te iau în spate și, trosc, te trîntesc jos pe podea. Te iau din nou și, poc, te pun pe mașină. Te iau iarăși și, fleoșc, te dau pe dușumele. Din nou te iau și, zbang, te arunc pe cărucior.

Zic:

— Nu mă mai arunca atîta că intru direct în ghips.

— Tabla însă nu intră în ghips. Tabla intră la controlul de calitate. Și nu-i în regulă.

— Nu-i în regulă cu controlul?

— Nu-i în regulă cu calitatea.

Primo, am observat că din cauza atîtor manipulanți a ajuns să fie controlul despărțit de calitate printr-un soi de gard.

Secundo, am observat că din cauza raționalizării producției care a rămas nu de căruță ci de... cărucior, transportul intern a dat cu oiștea în gard.

Al treilea, să vedem dacă și cei în drept, observînd toate astea, vor lua măsuri.

VICTOR PIȚIGOI
—observator—

C I N D SIR ROY E SUPĂRAT

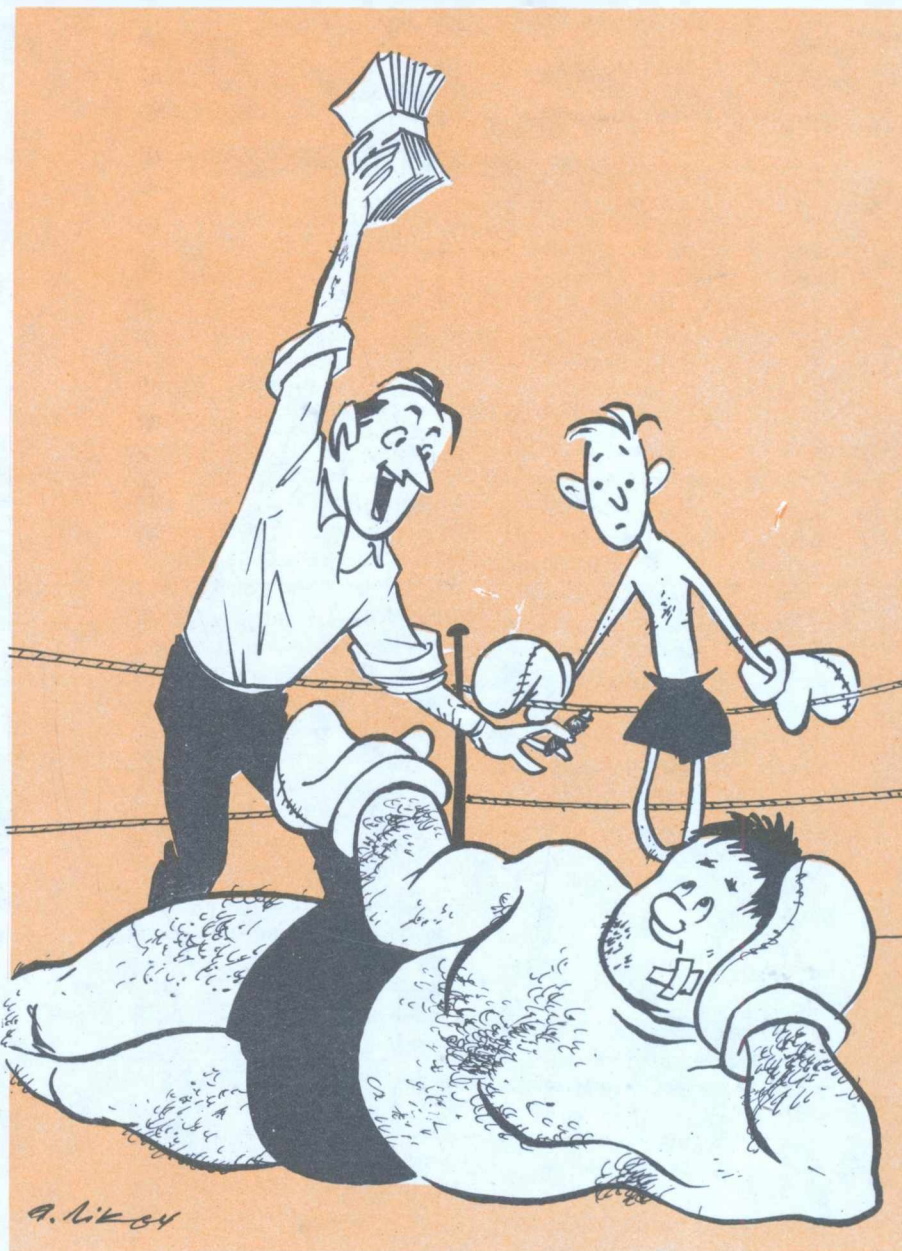
Sir Roy a pornit la atac. Sir Roy Welensky, unul din cei mai înverșunați rasiști din Rhodesia de Sud. El e supărat, îngrozitor de supărat. În lungul multor pagini, pe care le publică în revista engleză „Time and Tide“, Roy atacă furios. Pe cine? Chiar Organizația Națiunilor Unite. Totul îl supără în funcționarea acestui înalt for internațional unde sînt reprezentate 111 state.

Dar cine sînt aceste state? se întreabă sir Roy. Vai, ce nenorocire, multe din ele sînt africane, acele țări care, cităm: „Revendică ruperea imediată a legăturilor coloniale și cer în mod monoton — precizăm, îl cităm în continuare pe Welensky — autogovernare pe baza unui vot pentru fiecare om“.

Groznic de monoton pentru urechile care nu suportă cuvîntul „autogovernare“. Și acest cuvînt și-a făcut drum și în dezbaterile de la Organizația Națiunilor Unite. „Un studiu al lucrărilor Adunării Generale în ultimii ani — scrie indignat sir Roy — va arăta că acest organ a consacrat tot mai mult atenția sa problemei autodeterminării africane și eliminării colonialismului“. La toate acestea se adaugă și faptul trist pentru Welensky, pe care îl amintește în articolul din „Time and Tide“, că în 1945 erau în O.N.U., 12 state din Africa și Asia iar la începutul acestui an numărul lor a crescut de cinci ori, dintre care 30 de țări africane.

Și articolul continuă cu alte și alte lamentări. Se vede că în cariera sa de boxer, anterioară celei politice, Roy Welensky a fost obișnuit numai să dea lovituri, nu să și primească, așa cum i se întîmplă mereu, în ultimii ani, fie că e vorba de un nou popor african care și-a cucerit independența, de dizolvarea federației Rhodesiei și Nyasalandului sau de lupta patrioților sud-rhodezieni pentru libertatea patriei lor.

SERGIU BRAND

— ...8 mii de dolari, 9 mii, 10... out!

Desen de RIK AUERBACH

La Ciudad de Guatemala s-a întrunit noua „Adunare constituantă“. La alegerea ei, 90% dintre alegători s-au abținut de la vot. (ziarele)

— Înțelegi, Pedro? Ei vor pune la punct o democrație cu concentrația de 10%!...

Desen de V. TIMOC

OFICIAL ȘI NEOFICIAL

A început — în sfîrșit! — procesul lui Marcos Perez Jimenez. Actualul acuzat este fostul dictator al Venezuelei; din cei 50 de ani ai săi, zece și i-a petrecut la cirna acestei nefericite țări, unde, grație lui, a curs nu lapte și miere, ci singe. Pe ceea ce la Jimenez ține loc de conștiință apasă 83 de asasinate oficial dovedite. — Celelalte se numără cu miile, dar nu contează fiind neoficiale.

Se anticipează că procesul va dura aproximativ un an. Pentru a oficializa crimele neoficiale? Nu. În Venezuela o viață de om e și astăzi o cantitate atît de neglijabilă încît desființarea ei nu stîrnește fulgere juridice. Dar Jimenez nu s-a mulțumit să reducă populația țării, ei și-a sporit averea personală pe seama bugetului ei, din care a furat — tot oficial

dovedit — 13 milioane de dolari. Pentru asta riscă o pedeapsă de șapte pînă la doisprezece ani pușcărie.

Dar Jimenez își păstrează optimismul. Ca dovadă că soția lui a cumpărat un palat la Lima, capitala Perului, unde va descinde și scumpa ei jumătate, după ce își va ispăși pedeapsa. Sau după ce va fi achitat (ceea ce nu e deloc exclus). Îl va transporta acolo una din cele cinci mașini care îl așteaptă, împreună cu un cont în bancă în valoare de 200 de milioane de dolari.

De unde provin cele 187 de milioane în plus față de cele 13 furate? Ssst! Astea sînt la fel de neoficiale ca și asasinatele, deci nu intră în discuție.

N. AURELIU

Ușa Cu Buccluc

Ne-am obișnuit, de cînd lumea, ca diversele „atracții“ ieșite cu totul din comun să le întîlnim la circ, la moși (ne referim la acela din Obor) și la... Babe. Știți, stincile alea de pe Bucegi, cărora vînturile și ploile le-au durat un chip ciudat.

O cercetare mai amănunțită însă asupra curiozităților din diverse domenii, ne-a îndreptat pașii într-un loc unde nimeni nu s-ar fi așteptat să dea de o curiozitate demnă de pomenit. Este vorba despre uzinele „Tim-puri Noi“ din Capitală. Aici a fost dat în folosință la începutul acestui an un depozit denumit „modern“ de nisipuri și pămînturi de formare, necesare secției de turnătorie, care turnătorie se știe, dacă n-ar avea nisipuri și pămînturi n-ar putea produce nimic, ceea ce nu s-ar putea spune că înseamnă nimic...

Să revenim însă la depozit. Acesta are niște uși prin care se introduce nisipul sau pămîntul. Cum se introduce? Simplu. Cu bascula. Dar nu cu orice basculă. Numai cu o basculă mică. Alea mai mari nu pot bascula încărcătura prin ușă. De ce? Pentru că ușile sînt mici. Așa că, de cîte ori nisipul sau pămîntul ce urmează să fie depozitat în... depozit este adus într-o basculă mai mare decît o basculă mică, încărcătura este lăsată în fața depozitului, unde șade țepănă ca la... fotograf pînă este lopătată în depozitul intitulat „modern“, dat fiind că

a fost făurit pentru a primi nisipurile pe cale de basculă și nu pe cale de (pardon) lopată, care lopată pe lingă pierdere de timp și risipă de energie musculară provoacă și o pierdere considerabilă de nisip... Poate că veți întreba de ce nu se folosesc numai bascule mici. Vă răspundem cu plăcere. Pentru că există și bascule mari. Deci nu asta-i curiozitatea. Curiozitatea constă în aceea că ușile depozitului nu au fost încă refăcute — adică adaptate mijloacelor de transport a nisipurilor și pămînturilor. Dacă vreți să ne întrebați de ce anume dimensiunea ușilor depozitului nu a fost schimbată, vă rugăm să nu ne întrebați. Întrebați mai bine direct la uzină. Zilnic între orele 7 și 15. Duminică închis!

Dacă nu vă răspunde nimeni să știți că sînt oamenii duși la depozit. Privesc la poartă — asta — la ușă. Știți, au și ei o meteahnă. Le place să admire intrarea nisipului în noul depozit pe bază de lopată veche. Că vorba aia, asta-i ca și cînd ai vedea pe unul elegant ca un manechin, care după ce ar coborî dintr-un avion ultra-modern, ar pleca spre centrul orașului călare pe un catir.

Acum se explică de ce șeful acestui depozit fredonează nostalgic 8 ore pe zi cunoscuta romanță „De ți-ar spune poarta mea“... Ce folos însă dacă cei din conducerea uzinei nu sînt melomani!...

DAN MANOLESCU

Răbojul

Jenică, Gogu și Fanache

„Urzica“ a sesizat cooperativa „Unirea meșteșugarilor“ din Mizil asupra comportării frizerilor Jenică Petrescu, Gogu Petrescu și Fanache Necula de la frizeria nr. 1 din localitate.

Iar conducerea cooperativei a răspuns astfel: sesizarea e justă. Acești trei frizeri au năravuri vechi:

se poartă necivilizat cu clienții, iau prețuri mai mari decît prevede tariful și îi servesc peste rînd pe cetățenii care le dau bacșiș, iar pe cei care nu le dau, îi lasă să aștepte cîte două ore.

Pentru repetatele lor abateri, le-au fost aplicate — pînă acum —, toate metodele de sancționare și de educare“, trăgîndu-li-se de fiecare dată cîte un serios perdaf: atragerea atenției, mustrare scrisă, avertisment, criticare în adunările generale de secții și pe cooperativă, inclusiv criticarea la stația de radioamplificare. Urmează — dacă vor continua abaterile — să fie...

rași, tunși și frezați: excluși din cooperativă.

„Dar sesizarea Urzicii nu e exactă în următoarea privință pe cei trei frizeri nu-i cheamă drăgălaș: Jenică, Gogu și Fanache îi cheamă serios: Ion, Gheorghe și Ștefan“.

Facem cuvenita rectificare. Acum, să-și rectifice și ei năvenita comportare.

Furci și alte unelte

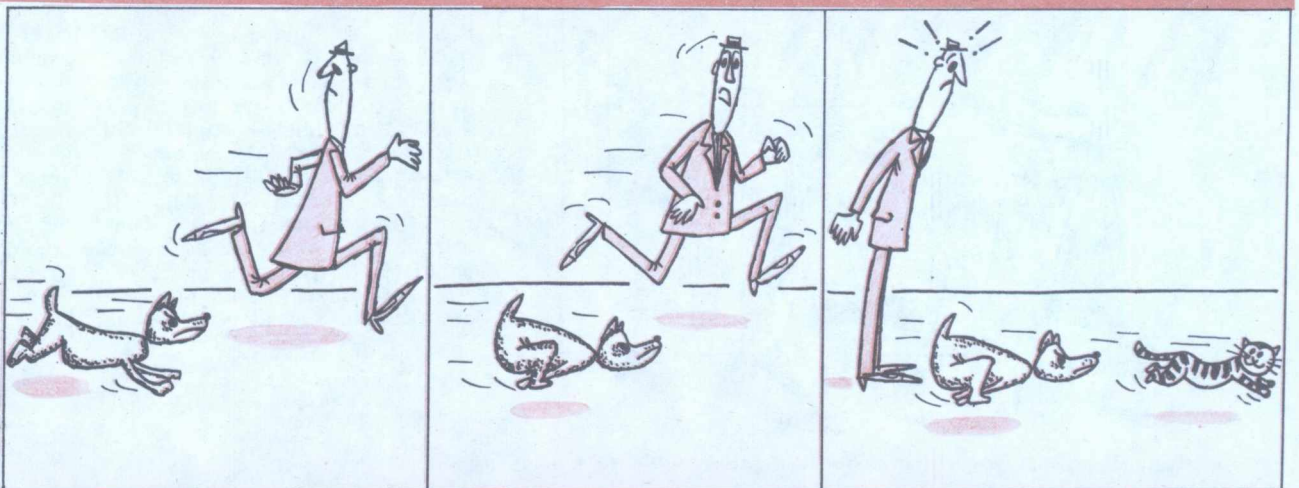
G.A.C. Turcoia (raionul Măcin) a fost anunțată de gara Brăila că i-au sosit de la Medgidia niște colete cu furci pentru scos sfeclă dar G.A.C. Turcoia — sub motiv că nu le-a comandat — nu le-a ridicat din gară și nici n-a anunțat gara că nu-i aparțin și că nu le ridică.

Tot G.A.C. Turcoia a fost anunțată de gara Brăila că i-au sosit de la Timișoara niște unelte agricole, dar nu le-a ridicat timp

de aproape două luni și a plătit taxe de magazinaj.

PĂTANIILE LUI PĂȚITU (14)

URZICĂ

de C. CRISTOBALD

Tovarășii de la G.A.C. Turcoaia, care nu-și ridică la timp uneltele nu sint... scule bune și merită o critică fiindcă se dezinteresează de coletele cu furci. Poate că așa n-o să ne mai dea de... furcă!...

5000 : 2 = ?

Problemă. Dacă împărțim 5000 de kilograme de cartofi stricați, agronomi neglijenți, câtă revăție îi revine fiecăruia?

Raționament. Zicem așa: la G.A.C. Gherghina (unificată cu G.A.C. Tortomanu) din raionul Medgidia, au fost însilozați pentru sămânță 5000 de kilograme de cartofi. Însilozați în bună stare, cartofii au fost constatați ulterior stricați. Cartofii s-au stricat pentru că însilozarea lor s-a făcut în proaste condiții, conform indicațiilor tovarășului inginer-agronom Nișea Adam, și fiindcă permanența controlare a condițiilor în care erau păstrați cartofii s-a făcut neconștiincios de tovarășa inginer-agronom Marinela Teodor.

Rezolvare. Consiliul agricol raional a hotărât imputarea celor 5000 de kilograme de cartofi, ambilor

ingineri-agronomi, în părți egale. Problema a fost rezolvată bine.

Mobilă — ghicitoare

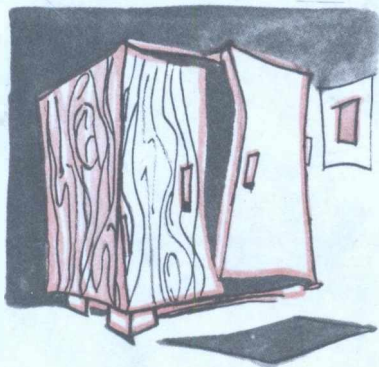
Cetățeană Bărbulescu Natalia din Lugoj, Piața Republicii nr. 11, a cumpărat de la O.C.L. Lugoj o garnitură de mobilă „tip Sibiu II“, produsă de C.I.L. (Combinatul pentru industrializarea lemnului) Blaj.

La cumpărare, nu i s-a permis cetățenei să despacheteze mobila, pentru constatarea calității. La domiciliu, surpriză: mobila avea asemenea defecte încît era neutilizabilă.

Urmarea: reclamație. Apoi, specialiștii trimiși la domiciliul cumpărătoarei de către întreprinderea producătoare au constatat că mobila nici nu poate fi recondiționată, drept care întreprinderea s-a angajat — în scris — să schimbe întreaga garnitură de mobilă.

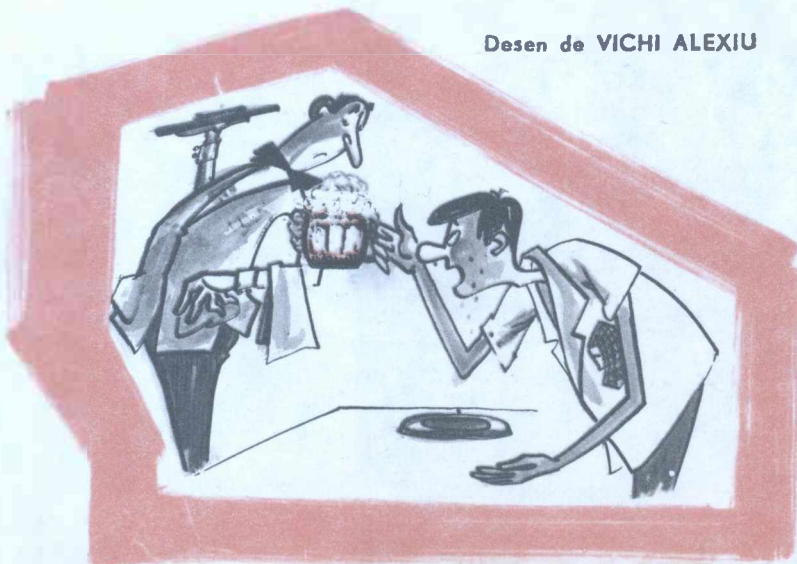
Dar au trecut mai mult de șase luni și C.I.L. Blaj continuă să nu-și țină angajamentul.

Ghicitoare veche: Minăstire într-un picior, ghici ciupercă ce e? Ghicitoare C.I.L. Blaj: Anga-

jament comercial nerespectat, ghici tragere la răspundere, ce e?

Desen de VICHI ALEXIU

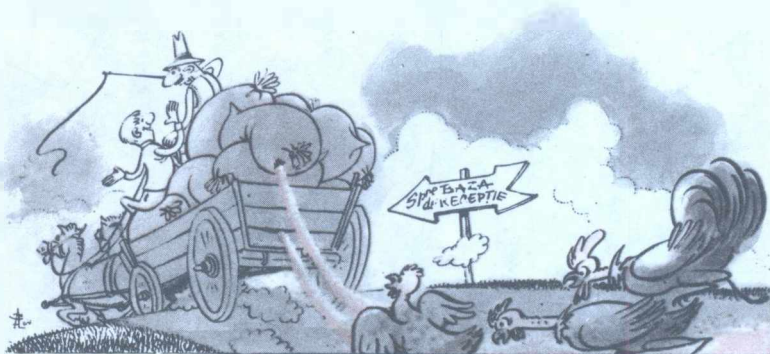

—Tovarășe ospătar, da' bere de la ce oră servii?...

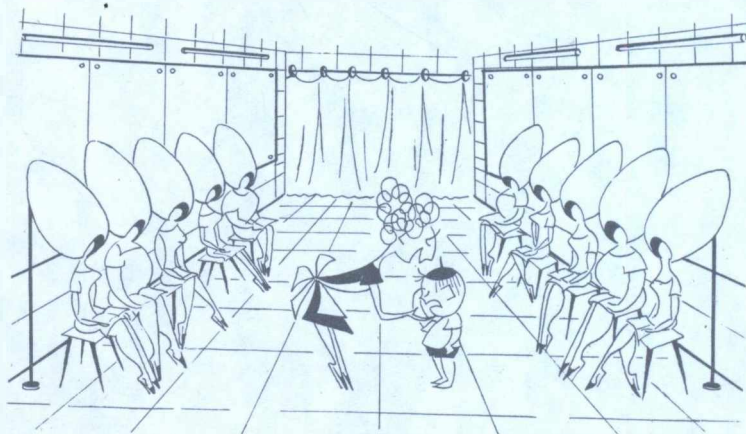
— Vă rog, aveți un foc?

ÎNTECERE, ÎNTECERE, DAR FĂRĂ PIERDERI

— I-am tras o viteză!... Nimeni nu se poate ține pe urmele noastre!
— În afară de... găini!

Desen de AL. CLENCIU

— De ce plîngi pulșor?
— Nu știu care e mămica...

Desen de L. LIVADARU

„URZICĂ“
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Vintarlei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția Distribuție 14.60.34; Secretariat de redacție 14.20.15; Interurban 27

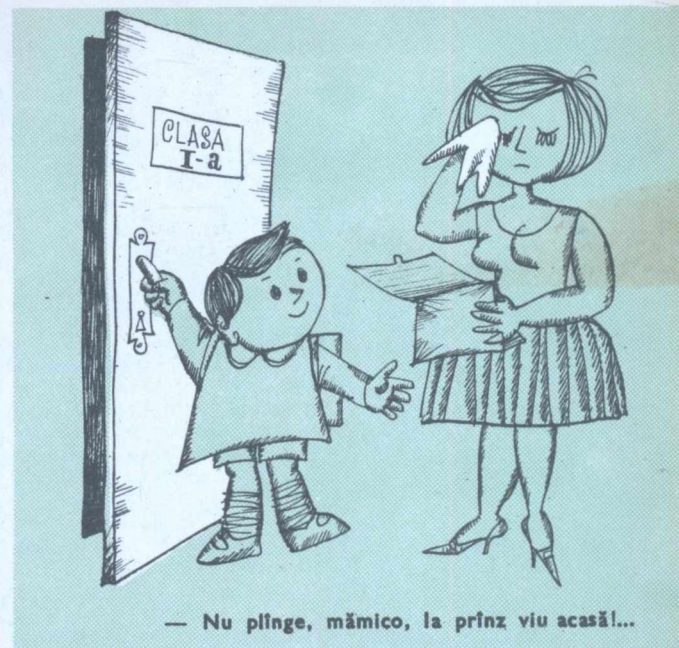
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Școlii“

60

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

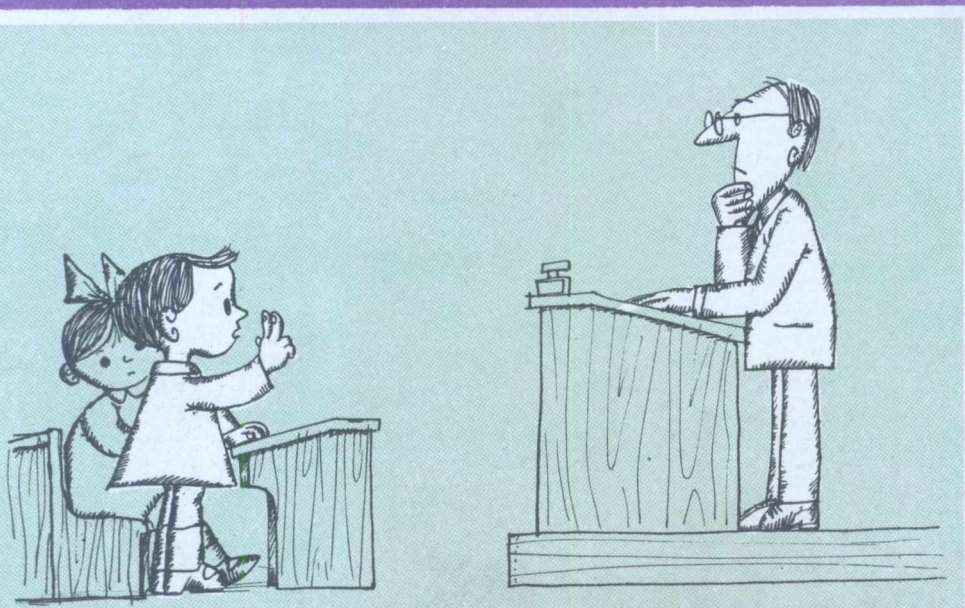
— Și când te gîndești că parcă mai ieri eram la grădiniță!

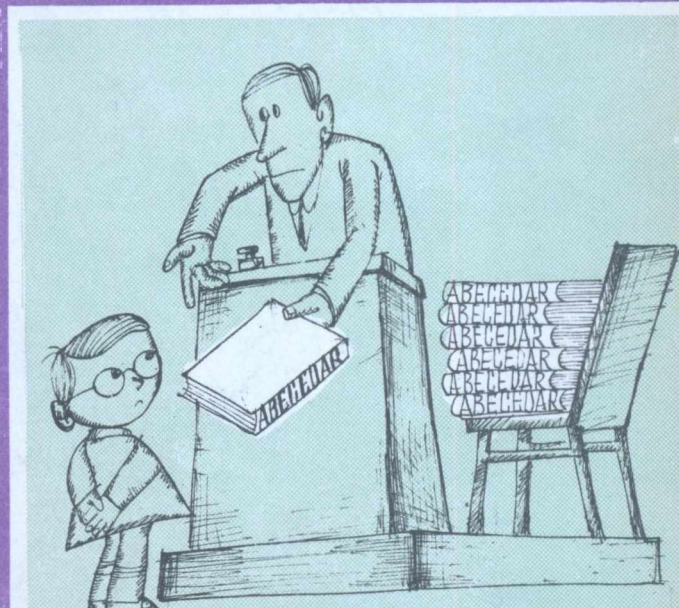
— Nu plînge, mămică, la prînz viu acasă!

NOI, PUȘTII ÎNTR-UNȚIA...

Desene de AL. ADRIAN

— Permiteți, vă rog, o întrebare: cînd luăm vacanță?

— Nu vă supărați, n-aveți cumva un tratat de fizică atomică?